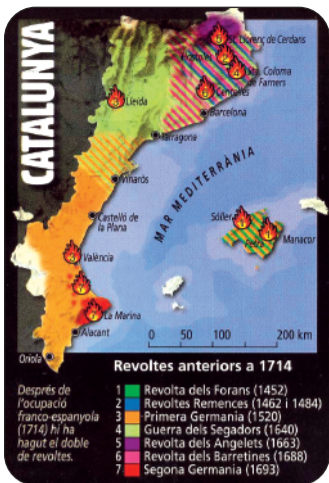

L'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568

L'ESTEL

PREMSA FORANA

www.racocatata.com/esteldemallorca
E MAIL estel@premsaforana.cat

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XXVIII. NÚMERO 634

1ER DE SETEMBRE DEL 2008

PREU: 2 €

Terribas critica que el pressupost actual de TV3 hipoteca la qualitat del producte

Dimarts, 19 d'agost

La nova directora de TV3, Mònica Terribas, ha alertat aquest dilluns dins del marc de la Universitat Catalana d'Estiu (UCE) que TV3 necessita diners per poder donar un servei de qualitat. Ha estat en un debat emmarcat sota el consum dels productes cul-

turals catalans on també ha participat el secretari de Cultura, Eduard Voltas.

Terribas ha assegurat que les audiències no els preocupen tant com oferir un producte de qualitat i aconseguir que els ciutadans es tornin a comprometre amb els mitjans de comunicació catalans. La periodista

s'ha mostrat preocupada pel distanciament que ha notat dels ciutadans envers els mitjans de comunicació públics. Es tracta d'una situació complicada perquè els mitjans públics 'continuen fent falta'.

Terribas ha alertat que si els ciutadans no estan disposats a estar 'compromesos' amb els

mitjans públics no es pot 'aspirar' a formar una 'societat responsable'. Terribas també ha explicat que la seva intenció és apostar per totes les productores que mostrin compromís per les produccions en català tot i reconèixer que moltes vegades s'ha de recórrer a productores que només 'miren pels seus interessos'.

Per la seva banda, Eduard Voltas ha contestat l'advertència feta per la directora explicant que actualment

només l'1,13% del pressupost del Govern va a parar al Departament de Cultura i que les seves expectatives passen per arribar a un 2%, una xifra que en gran part va lligada a les negociacions que acabaran decidint el nou model de finançament. D'aquestes ha assegurat que suposen un episodi 'crucial' i que espera que els partits polítics estiguin a l'alçada.

COLÒNIA DE SANT JORDI

Fa 2 anys que na Francesca Barceló regenta la única floristeria del Terme de Ses Salines. Se diu Verd i Flor i està al carrer de Gabriel Roca, 2 de sa Colònia de Sant Jordi. Tel. 971 655 685

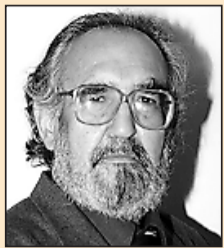
CALA LLOMBARTS

Fa un any que la família Minuchin Vilafranca regenta el Bar Restaurant La Torre a l'Avinguda Cala Llobards de Cala Llobards. Despatxen menús a 8 euros. A la carta se menja per una mitjana de 15. Reserveu al 971 163 156

Restaurante EL CRUCE
Ctra. Palma - Manacor, km. 41 (Vilafranca)
Tels. 971560073 - 971560646

Foc i Fum

MATEU MARIÓ,
natural i vesí de Sant Joan

Aquests dies he fet de reporter per la Colònia de Sant Jordi del terme de Ses Salines. Unes salines que fins fa poc produïen muntanyes de sal. Ara, de sal no n'hi ha gens. Diuen que hi ha un home que hi fa feina. Pot ser encara no és el temps de treure la sal.

El que hi ha per Sa Colònia són molt de mallorquins que hi tenen la segona residència, com es Metge Mena de Sant Joan que te un pis a l'entrada del poble. Aquest senyor anava molt a l'Hostal Restaurant Es Turó que està al costat de la mar. Ara, ja no hi va i els quatre vells que seuen a la Plaça des Dolç me digueren que tampoc el veien darrerament. Es metge Mena se feu famós no fa gaire temps per la publicació d'un llibre sobre les seves pacients, llibre que va escandalitzar a la gent de Sant Joan i a la de la Colònia.

Un altre resident famós de Sa Colònia és el fugat ex president Mates. Els amos joves del Restaurant Can Pep Serra, me contaren que hi va sovint a dinar al igual que la presidenta Rosa Estaràs que també hi te un pis. El president Antich no hi te pis però hi va a fer dinars de reunions, a l'igual que el senador Pere Sanpol.. En una paraula, que Sa Colònia, aquests mesos de vacances, és la capital de les Illes Balears i Pitiüses.

Les darreres notícies, però son que la família Mates, en vistes del darrer escàndol de l'ex director general de joventut Juan Gálvez de la forasteria, el seu gerent Damíà Amengual de Pina i tretze imputats més, alguns dels quals estan dins la presó per lladres, ha posat la mar per enmig i ha anat a viure a un hotel de Miami per por a ser hi de més.

I molts de llucmajorers i arenalers tenen casa a sa Colònia. Un hotelier amic meu de s'Arenal, cal recordar que hi vaig viure una quarentena d'anys, resident a sa Colònia m'ha contat que en Xisco de s'Hotel Iris va anar de vacances per València, li va pegar un infart i va tornar a Mallorca mort dins un bagul aquesta setmana passada. En Xisco devia tenir devers 55 anys, deixa viuda i nins. En Xisco era el meu amic, varem fer moltes gambades plegats, me va ajudar a principis dels anys vuitanta quan vaig començar l'aventura de fer l'Estel, que en aquell temps s deia s'Arenal. Que el puguem recordar molts d'anys a l'amic Xisco.

JOAN VICENÇ LILLO I
COLOMAR

Encara puc recordar com, mort el dictador, la senyera de les quatre barres presidia les festes d'una gran majoria dels pobles de Mallorca. Per a la mateixa època, a les seves manifestacions reivindicatives, els partits polítics democràtics i organitzacions sindicals i socials mostraven la mateixa senyera. El poble l'havia recuperada després de molts anys de proscripció. La bandera de la CAIB (Comunitat Autònoma de les Illes Balears) va ser creada i dissenyada per qui no creien ni amb una autonomia ni amb una senyera d'identitat per a les nostres Illes. Més clar aigua: un franja blava tatxa en diagonal l'escut del Rei en Jaume. Així que a poc a poc i més aviat després, la nostra senyera ha esdevingut altra

Una senyera sense identitat

vegada gairebé proscriu i al seu lloc s'hi ha instal·lat, ja sense complexos, l'espanyola bicolor, acompanyada si cal de la mallorquina i la de la CAIB, la que sembla, vista d'enfora, la bandera americana. Tot plegat una mostra més del frau anomenat "transició espanyola a la democràcia".

Així com la vindicació de la nostra llengua, com a senya d'identitat, ha estat motiu d'unió i mobilització permanent, no ha estat així amb la defensa de la nostra senyera. Un exemple recent, segons conec per la premsa, és la col·locació de la bandera espanyola al castell d'Alaró com senyal de vindicació pública. No cal dir que aquest indret va ser defensat al segle XIII, segons creença popular, per en Cabrit i en Bassa, fidels al rei en Jaume II i per tant a la seva senyera, la de les quatre barres. L'espanyola va ser creada molt anys més

tard, allà pel 1785 i imposada a les nostres terres des d'aleshores.

Els partits nacionals espanyols, PP i PSOE, han deixat fins fa poc a l'Estat i a la seva Constitució i Lleis, l'aplicació obligatòria d'aquesta imposició. Ara però la volen convertir en popular introduint-la "aconseguint l'efecte sense que es noti l'esforç". De suports no en van mancats, vet aquí la copa d'Europa de futbol, les olimpíades o els "manifestos".

A la Catalunya Nord, antic Regne de Mallorca i avui França, la senyera ha perdut gairebé la seva identitat per convertir-se en un símbol turístic i pintoresc. Però al manco encara la mantenen tal com era. I en tot això, quina és la responsabilitat dels anomenats partits nacionalistes o sobiranistes i societat civil nostra en la pèrdua dels nostres símbols, de la nostra identitat?

Manifest en defensa dels drets lingüístics dels indígenes mallorquins

Que tots parlem la llengua que ens vengui de gust i com més idiomes puguem parlar millor, per poder-nos entendre amb tothom en un clima de pau i respecte, seria potser el desideratum de qualsevol persona pacífica, però,

- Davant l'onada salvatge de genocidi cultural que s'està produint sota l'investida de la globalització conduïda pel poder de les corporacions empresarials neoconservadores, que amenaça l'existència cultural i també física de moltes comunitats indígenes del planeta.

- Davant l'agressió que han posat en circulació els impulsors de la campanya del "Manifiesto por la lengua común", com a concreció intel·lectual d'aquesta onada genocida en el seu aspecte lingüístic, d'atac directe als drets dels membres de les comunitats lingüístiques no castellanoparlants de l'estat espanyol.

- Davant l'atac contra els drets lingüístics dels indígenes mallorquins que l'esmentat "Manifiesto" representa.

Els firmants d'aquest manifest volem deixar clar que:

- Si es considera que els mallorquins són espanyols, l'afirmació que fa l'esmentat "Manifiesto" de que "el castellano es la lengua común de todos los españoles" és una mentida (som alguns els qui tenim parents vius que només conversen en mallorquí,

molts els qui només parlàvem mallorquí fins ben avançada la infància fregant a l'adolescència, i moltíssims els qui hem conegut pares, o padrins, o repadrins que, en tota sa vida, no xerraren altra llengua més que la nostra); només des del punt de vista dels qui consideren que els indígenes mallorquins no són espanyols podria tal frase tenir un sentit vertader des del moment que els mallorquins no en formariem part comuna.

- La llengua comuna dels indígenes mallorquins no és "el castellano", que entre noltros fa segles que és conegut com a "foraster", ans el català que parlam, que entre noltros fa segles també que és conegut com a "mallorquí".

- El fet de que la nostra llengua hagi estat perseguida i restringit el seu ús d'ençà del "Decreto de Nueva Planta" al segle XVIII, per imposar-nos en una altra, no és cap vergonya ni causa per a considerar inferior la llengua pròpia dels mallorquins, ans és vergonya i demèrit dels seus perseguidors, doncs no existeixen llengües inferiors i/o superiors sinó la imposició de voluntats polítiques que es concreten en voler el domini i la imposició d'una llengua sobre les altres fins a voler fer-les desaparèixer, voluntat política d'imposició de la què els signants del "Manifiesto" en són un clar exemple continuador.

- Si un ciutadà de Madrid té dret constitucional a exigir esser entès per

qualsevol funcionari públic, i per qualsevol persona que treballi de cara el públic a qualsevol establiment, quan conversa en madrileny a Madrid i a Mallorca, per esser noltros ciutadans d'igual categoria que un ciutadà de Madrid hauríem de tenir el mateix dret constitucional a exigir esser entesos per qualsevol funcionari públic, i per les persones en les mateixes condicions, quan conversam en mallorquí a Madrid i a Mallorca. I si veim que l'ultranacionalisme lingüístico-castellà que impregna l'essència de l'estat espanyol i el pensament de bona part dels seus ciutadans no ens reconeixrà mai a Madrid els drets que ells exigeixen a Mallorca, tanmateix la nostra dignitat no ens permet de cap manera renunciar al reconeixement del dret d'exigir esser entesos per qualsevol funcionari públic i per qualsevol persona que treballi de cara al públic a qualsevol establiment, quan conversam en mallorquí, a Mallorca.

És per això que exigim que si hi ha i/o hi hagués qualque aspecte a la Constitució Espanyola que impedeix i/o impedis el ple reconeixement del nostre dret lingüístic, aquesta Constitució hauria de ser reformada per aconseguir que deixàs de ser atemptatòria contra els drets lingüístics dels indígenes mallorquins.

Associació "Mallorquins alçau es cap"

¿Vols deixar de beure?
PODEM AJUDAR-TE
Tel: 616 08 88 83
Alcohòlics Anònims

QUIM GIBERT

psicòleg i coautor d'*El despertar dels Països Catalans*

El naixement d'Alexandre Jollien va ser molt accidentat. En el decurs del part va patir una asfíxia (el cordó umbilical se li va entortolligar en el coll) que el va deixar sense oxigen durant uns instants. Els suficients per quedar amb una paràlisi cerebral. Arran de la dependència que comporta aquesta discapacitat física, tot apuntava que de gran estava predestinat a enrotllar cigarretes en una institució ocupacional amb altres persones amb dèficits motrius. Sortosament no ha estat així. Gaudint d'una bona capacitat intel·lectual, amb 17 anys va decidir que volia disposar d'una formació acadèmica sòlida. Ahores d'ara és llicenciat en filosofia, ha

escrit assaig i és pare de família. La seva trajectòria es mou entre la feblesa física i el coratge anímic. Però, sobretot, amb el seu exemple ens alerta de la importància de l'esforç, del desig per projectar-se vers nous horitzons, de la maduresa interior... Precisament perquè una persona amb handicaps desvetlla dubtes sobre la consecució de certs assoliments.

A diferència de fa unes dècades, l'estat de benestar promou tallers i altres dispositius per aquests col·lectius. Si interioritzes que ets incapaç d'anar més enllà personalment i professional, l'administració et deixa aparcat en un d'aquests centres. No hi fa res que, com en el cas esmentat, la persona tingui el cap clar.

En un altre nivell, l'estat del benestar espanyol ha convertit els Països Catalans en diferents territoris autònoms. És a dir, ens ha aparcat dins d'un model políticoadministratiu descentralitzat que no ens garanteix poder viure en català ni decidir el nostre futur. Davant d'aquest sistema contrari als nostres interessos nacionals, podem estar-nos tota la vida enrotllant cigarretes o bé, com diu el sociòleg Salvador Cardús, «construir una perspectiva catalana de veure el món, perquè, al capdavall, aquesta és l'única manera de poder ser al món com a catalans» (*Avui*, 18-7-08).

El mèrit de Jollien és que s'ha fet a si mateix malgrat tots els ets i uts, amb la qual cosa ha aconseguit desmentir els que no tenien massa confiança en les

seves possibilitats. Amb un esperit similar de superació, és possible desautoritzar aquells que fan discursos pessimistes entorn la llengua i la nació catalanes. En un món en què sovint costa trobar sentit a moltes de les coses que fem per pura inèrcia, llençar-nos a assolir fites suposadament inaccesibles és un repte curull de sentit. El progrés neix curiosament de tractar l'impossible com a possible. És veritat que és un repte que ens exposa al fracàs i que ens fa vulnerables però és el requisit fonamental d'una satisfacció posterior. Per Raimon Panikkar és impossible una vida sense joia, sense lleure, sense el desvetllament del desconegut, sense aventura. Però per al filòsof català allò que contribueix a fer-nos lliures és la reflexió. De fet,

és la reflexió seguida d'una actuació conseqüent, que li va suposar haver d'esquitllar taps i tapadores, allò que va empènyer a renéixer emocionalment a Alexandre Jollien. I és la reflexió de bracet de l'acció allò que ens farà renéixer nacionalment. Per arribar-hi, Jollien va haver de reescriure el guió biogràfic que la societat li havia assignat en un taller ocupacional. Nosaltres, haurem de fer el mateix: reescriure amb veu pròpia un guió espanyol que no sentim nostre. Només fent, ens farem.

Anne Frank, l'adolescent que va fer esforços titànics per sobreviure a la barbàrie nazi, va deixar escrit: «Que bonic és pensar que no ens cal esperar, que podem començar ara mateix a canviar lentament el món!».

PERE FELIP I BUADES

En Zapatero està donant l'esquena a la majoria obrera

Efectivament, la classe obrera que se constituí en el marc de l'Estat espanyol al començament de la revolució industrial, malgrat el retard d'Espanya respecte a altres països europeus, comparteix les mateixes conquestes, les mateixes tradicions, les mateixes organitzacions, les mateixes formes de lluita. Tot moviment reivindicatiu o polític adopta, o tendeix a adoptar una dimensió d'àmbit estatal. Allò que històricament adquirí la seva màxima dimensió entre 1931 i 1937, amb la proclamació de la Segona República i els diferents esdeveniments revolucionaris i contrarevolucionaris que jalonaren aquest període.

Front a la impotència de la burgesia espanyola que, per temor a la classe obrera, se negava a netejar els estables de aigües de la vella monarquia reaccionària basada en el poder de l'Església, de les castes militars, dels grans terratinents, de la Guàrdia Civil i de l'aparell repressiu i que, pel contrari, lligà la seva sort a l'Espanya negra per fer front

a la revolució proletària, la classe obrera intentà prendre en les seves mas els destins del país per tal de realitzar totes les tasques democràtiques (la separació de l'Església i l'Estat, la reforma agrària, el desmantellament de les institucions de la Monarquia i, en particular, la emancipació de les nacions oprimides), donant a tot això, evidentment, un contingut social.

Això explica que l'any 1934, en la insurrecció d'Astúries, l'any 1936, en resposta al cop d'Estat militar d'en Franco, i l'any 1937, en la insurrecció de Barcelona, la classe obrera intentàs prendre el poder resolvent les qüestions democràtiques i la de la propietat dels mitjans de producció.

El principal obstacle que s'interposà en el seu camí en el combat contra la Monarquia i la reacció franquista fou la política del Front Popular i de col·laboració de classes dels dirigents del PSOE i del PCE, secundats per la CNT i el POUM.

Recordem que la darrera gran

mobilització dels dies 12, 13 i 14 de març de 2004 que travessà tot el país de Bilbao fins a Càdis, de Madrid a Barcelona. Front a la manipulació del govern Aznar, el moviment tendia a agrandar l'aparell de l'Estat i la seva representació política directa, el Partit Popular. Aquesta mobilització acabà amb la victòria electoral del PSOE i frenà de moment la política impulsada per l'imperialisme i la Unió Europea. El govern Zapatero ha intentat crear les condicions per a lliurar les institucions d'aquesta pressió de la classe obrera, a fi de garantir l'aplicació estricta de les directives de la Unió europea, la preservació dels privilegis de l'aparell franquista, donant l'esquena a la majoria obrera i popular que li donà la victòria a les darreres eleccions generals.

La classe obrera te, efectivament, capacitat per a mantenir el marc econòmic comú en el que els pobles d'Espanya resistiren quaranta anys de dictadura franquista i cercaren, a partir de la mort d'en Franco, vies i mitjans per emancipar-se.

L'ofensiva espanyolista

L'ofensiva espanyolista contra la identitat catalana és de les més virulentes que es recorden. Volen acabar la feina que Franco va deixar a mitges.

Cadenes privades espanyoles; l'espanyolització de Catalunya; Cuatro amb la seva "Selección" i Tele 5, amb la seva teledeixalla anticatalana.

Després d'anys d'inversions no realitzades, de pressupostos aprovats a les corts generals no executats, de promeses incomplertes quan no de mentides... L'única sortida possible és la independència dins la UE. "Fa més de dues dècades que es ve denunciant l'escandalós espoli fiscal que pateix Catalunya i la resta dels Països Catalans, espoli que s'inicià fa vora de tres-cents anys amb la imposició del cadastre i que ha de tenir data de termini, només factible amb la plena sobirania del nostre poble.

Joaquim Pugnau Vidal.
Membre de Catalunyaacció i militant del P.R.C.

Llegeix i subscriu-te a

L'ESTEL

la revista dels empresaris

Tel. 971 85 85 80

Espoli fiscal

Andalusia té un 70,5% més de funcionaris que Catalunya

DESEQUILIBRI Les administracions donen feina a mig milió d'andalusos, enfront d'uns 300.000 catalans, tot i que el Principat té més població ocupada I DE CADA 8 A L'Estat, el 13% de treballadors pertanyen al sector públic.

Andalusia té un 70,5% més de funcionaris que Catalunya, malgrat que té menys població ocupada, segons les dades fetes públiques ahir pel ministeri d'Administracions Públiques. En concret, gairebé mig milió de persones treballen per a les diferents administracions a Andalusia mentre a Catalunya no arriben a 300.000. A més, si es comparen aquestes dades amb les xifres de població ocupada, resulta que a Catalunya un treballador de cada dotze és funcionari mentre a Andalusia ho són dos de cada tretze.

Les dades confirmen que Catalunya és la comunitat autònoma amb menys funcionaris en termes relatius, i només un 8,1% de la població ocupada treballa per a l'administració. Les illes Balears (9,9%) i el País Valencià (10%) segueixen Catalunya pel que fa al rànquing de comunitats amb menys funcionaris segons la població ocupada.

Extremadura, líder

El cas ben oposat al de Catalunya és el d'Extremadura, que té més de 92.000

funcionaris, el 22,2% de la població ocupada. O, cosa que és el mateix: dos de cada nou treballadors treballen per a les diferents administracions. La segona en el rànquing és Castella-Lleó (16,1%), seguida d'Andalusia (15,4%) i de Castella-la Manxa (15,2%). Madrid té 415.158 funcionaris (13,6% de la població ocupada), un 45% més que Catalunya tot i tenir mig milió de treballadors menys. Part d'aquesta diferència s'explica pel nombre més alt de funcionaris de l'administració estatal, a causa de la presència de les seus del govern central, ministeris, Corts, etc.

En total, a l'Estat espanyol hi ha gairebé 2,6 milions de funcionaris, un 12,7% de la població ocupada. Més de la meitat, 1,3 milions, corresponen als governs autònoms, mentre que 562.000 són fun-

cionaris de l'administració estatal. D'aquests, el 30% són a Madrid, mentre que a Andalusia n'hi ha prop de 90.000, gairebé el triple dels 30.974 funcionaris de l'Estat que hi ha a Catalunya. Es dona el cas que al País Valencià i a Castella i Lleó, amb menys població total i ocupada que Catalunya, tenen més funcionaris de l'Estat.

Els de les comunitats

Pel que fa als funcionaris dels governs autònoms, Andalusia és la comunitat que més en té amb 254.000, cent mil més que Catalunya, malgrat que té menys competències traspassades de l'Estat, com és el cas de la policia. Seguint Andalusia hi ha Madrid, amb 159.000 funcionaris, i Catalunya, amb 155.700. La comunitat que presideix Esperanza

Aguirre, doncs, té més treballadors que Catalunya, malgrat que té un milió menys d'habitants, una única província i menys competències.

Els ajuntaments i les administracions locals donen feina a més de 620.000 funcionaris, un 20,6% dels quals a Andalusia. A Catalunya són més de 90.000 els treballadors de les administracions locals.

L'alt nombre de funcionaris en moltes comunitats evidencia que, si bé en temps de bonança econòmica els treballadors de les administracions van augmentar, la crisi, de moment, no acaba d'arribar a les administracions.

Xavier Alegret

Reproduït de www.avui.cat

La Junta d'Andalusia afirma que el finançament s'acordarà 'amb totes les comunitats' digui el que digui la Generalitat i l'Estatut

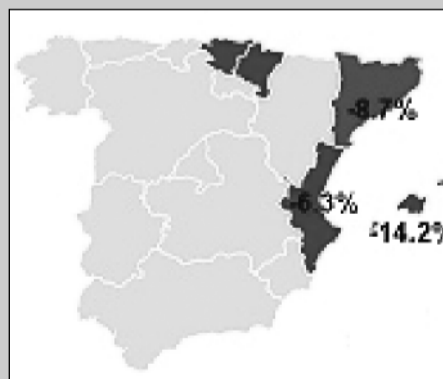
Dijous, 14 d'agost de 2008

El vicepresident primer de la Junta d'Andalusia, Gaspar Zarrías, ha advertit aquesta setmana que "li agradi o no" al conseller Huguet i a la Generalitat de Catalunya, el proper sistema de finançament 'autonòmic' de l'Estat espanyol serà fruit de l'acord "entre totes les comunitats al sí del Consell de Política Fiscal i Financera espanyol (CPFF)". Huguet havia dit abans que el nou finançament per al Principat havia de pal·liar desequilibris i espoliaments "històrics". Zarrías ha afirmat que "estem al Segle XXI, no en temps de Guifré el Pilós".

Pel vicepresident andalús "el sis-

tema de finançament serà fruit de l'acord de totes les comunitats en el sí del Consell de Política Fiscal i Financera, on l'Estat ha de salvar la identitat del conjunt del territori a l'hora de la prestació del servei". Per Zarrías "sota cap concepte es pot violentar el principi d'igualtat, solidaritat", ja que "cal assegurar que els espanyols han de rebre la prestació de serveis de manera igualitària", i va afirmar que "estem parlant de persones a les quals se'ls presten serveis i no dels territoris", en referència a l'estudi de les balances fiscals.

Naturalment Zarrías va emprar el doble joc dels territoris i els ciutadans.

Zarrías afirma que seria injust que un ciutadà andalús tingués menys capacitat adquisitiva i de serveis que un del Principat, i que cal mirar les persones individualment i no els territoris. Però en canvi el sistema actual espolia els

ciutadans de l'Estat que viuen als Països Catalans, i a sobre com a contrapartida els autogovernos d'aquests territoris no poden oferir els mateixos serveis que reben altres ciutadans de l'Estat, per exemple a Andalusia.

És aleshores quan esgrimeixen que són "els territoris" els qui han de ser solidaris, no pas els ciutadans. Quan convé, parlem de territoris, i quan convé, parlem de ciutadans. A l'hora de pagar, el que importa és que el Principat, País Valencià i Illes Balears són "rics" i per tant han de pagar "més" que les comunitats pobres, i rebre "menys serveis". On és la igualtat aleshores?

Grosske fa la llista amb els escàndols de la 'Nueva Mallorca' del PP i El (In)Mundo

Us en recordau de la "Nueva Mallorca" que predicava el forasteretxo **Eduardo Inda** d'El (In)Mundo i que era un exemple de rectitud, integritat, transparència i honradesa i que simbolitzaven en personatges com **Rodrigo de Santos**, **Pedro J. Ramírez** o **Rasputín Matas**? Bé doncs, ara que de **Santos** és tancat a la presó acusat de corrupció de menors i altres delictes, **Grosske** ha fet la llista d'escàndols d'aquesta 'NUEVA MALLORCA' del PP i El (In)Mundo.

Reproduït de <http://grosske.baleaerweb.net/>

MATAS: MEMORANDUM DE CORRUPCIO 2003/2007grosske | 12 Agost, 2008

Quan escric aquestes línies **Jaume Matas** passa les seves vacances a un Hotel de superluxe de Miami (el Shore Club, a 400 i pico euros el vespre) i no vol fer declaracions a la premsa. També és el moment on la majoria de l'opinió pública s'està assabentant que el seu govern passarà a la història com el més corrupte de l'autonomia balear.

Mentre la Vice-Presidenta d'aquest mateix Govern, la Sra. Estaràs, encapçala la regeneració democràtica del PP (sic) i la seva portaveu i imputada pel cas cavallistes diu avui mateix que serà immisericorde amb els casos de corrupció (sic), pas a ressenyar-vos el que considero casos de corrupció política del període 2003-2007, alguns perseguits per la justícia i d'altres no (encara):

Corrupció política al si del govern Matas

Cas Rasputín

Els tiquets del Rasputín

Joan Flaquer, Conseller responsable d'IBATUR. El gerent d'IBATUR, **Juan Carlos Alia**, carrega a l'Hisenda autonòmica les despeses d'un puticlub de Moscou (es va descobrir per casualitat). El Lobby

de Dones ho denuncià davant Fiscalia que no considerà que el cas fos punible penalment en poder-se tractar d'una errada. Ressenya de premsa a El País aquí

Cas Bitel 2

Damià Vidal

Rosa Estaràs, Presidenta de Bitel

El Gerent d'aquesta empresa, **Damià Vidal**, està acusat de buidar el calaix de l'empresa amb contractes ficticis i despeses injustificades. La presumpta malversació ascendeix a 700.000 euros (descobert, com els dos següents, gràcies al canvi de govern). El Cas Bitel 2 ja té un espai a la Wikipèdia (http://ca.wikipedia.org/wiki/Cas_Bitel_2).

Cas CDEIB

Antònia Ordinas

Josep J. Cardona, conseller responsable del CDEIB

L'ex-gerent del Consorci per al Desenvolupament Econòmic de les Illes Balears, **Antònia Ordinas**, es gastà 320.000 euros en despeses de representació i regà amb contractes digitats a amics i familiars

Cas Consorci Turisme Jove

Rosa Puig, consellera responsable de Turisme Jove i el Director Gral de Jovenut **J. F. Galvez**

Aquí ens trobam davant una veritadera trama que deixà aquest Consorci en fallida tècnica i a la qual han participat presumptament el gerent del Consorci, **Damià Amengual**, el comptable **Jaime Cerdà**, el Cap de Serveis i Manteniment **Juan Francisco Gonsálbez** i la seva esposa i exconsellera del CIM del PP **María Reyes Carbonell**. Es parla de la malversació de 800.000 euros, de factures falses, de comissions... la Fiscalia pot demanar fins a 23 anys de presó segons aquesta informació del DM

Cas Pla Territorial de Mallorca

Bartomeu Vicens, **Jaume Font**

"O miente Vd o miente el Sr. Bartomeu Vicens" li digué el Fiscal al llavors conseller del PP al govern **Matas Jaume Font**. Trobareu la ressenya de l'interrogatori aquí. Jo sempre he pensat que tal volta mentien tot dos. Els responsables del PP i d'UM al Govern i al Consell, respectivament, s'acusen mútuament d'haver impulsat les ART denunciades pel GOB i que donaren peu a pelotazos urbanístics, reclassificacions fetes en funció d'interessos particulars, per valor de 300 milions d'euros. En el primer dels casos investigats per la Fiscalia - Es Crevers de Marratxí - hi participaren **Ibercon** i **Vicente Grande** com a intermediari. Promotors i polítics, com les bruixes de Macbeth, donant voltes a l'olla de l'especulació i l'enriquiment il·lícit

Cas Palmarena

Rosa Puig, consellera d'Esports. Aquest equipament esportiu ha costat 146 milions d'euros sobre un projecte de... 46 milions. La deuta contreta és a vint anys. La Fiscalia investiga el cas i hi ha diversos imputats

Metro: 200 milions d'euros tirats al fems

Autopistes d'Eivissa: 300 milions tirats al fems

Corrupció política al si dels ajuntaments populars

Cas Rodrigo de Santos: el regidor del PP carrega a la Hisenda municipal les seves bauxes sexuals i comet possible prevaricació en la compra d'un joc infantil per un import d'1,5 milions d'euros!! (descobert gràcies al canvi de govern a l'Ajuntament de Palma)

Cas Andratx. El batle d'Andratx, amb el suport polític del Govern Balear i la complicitat d'un Director General del mateix govern comet tot tipus de tropelies al seu municipi

Treballadora del Rasputín. www.xxx.ru

Megapark: Cas de permissivitat davant la il·legalitat. Un negoci a s'Arenal sense llicències i amb mil denúncies aconsegueix funcionar 5 anys amb la complicitat activa del govern municipal d'en Fageda i na Cirer

Torres del Temple: Un Bé d'Interés Cultural on es fan obres il·legals per convertir-lo en pisos de luxe amb la permissivitat del govern Cirer

Son Olivaret: Una urbanització il·legal que coneix un creixement desmesurat durant l'època Cirer davant la permissivitat de l'Ajuntament

Cas Santa Margalida: El batle feia negocis amb les concessions municipals,

Cas Cavallistes: setze batles del PP imputats per falsificar certificats municipals per cobrir les irregularitats urbanístiques d'un d'ells

Segur que em deix coses. No dubteu en apuntar-les, per favor

El (In)Mundo tanca l'edició digital de Balears per intentar esborrar els elogis que va fer a Matas

Segons ha pogut saber el Lobby, El (In)Mundo ha desactivat l'edició digital de Balears a fi de dificultar als lectors i investigadors l'accés a l'hemeroteca i poder recordar tots els encesos elogis que van fer a la gestió de **Matas** ja fos durant el seu primer govern (1996-1999), durant la seva etapa de ministre a Madrid (2000-2003) o durant el seu segon govern (2003-2007).

Després de la befa i els sarcasmes

que van haver d'aguantar quan van rebentar l'escàndol **Rodrigo de Santos** on es van recordar els elogis dictiràmics que li havia dedicat **Eduardo Inda**, els forasteretxos d'El (In)Mundo, immersos també en una crisi econòmica provocada per la pèrdua de les subvencions multimilionàries de **Matas**, la crisi d'anunciant i la pèrdua de lectors, han decidit tancar la paradeta de l'edició digital a les colònies d'ultramar.

Lobbyperlaindependencia.org

Afortunadament, emperò, el que està escrit està escrit i no es pot fer desaparèixer fàcilment per la qual cosa ja es pot preparar **Pedrito piscinas, Inda, Alemany, Piña Homs, Piña vals...** perquè ben aviat s'hauran d'empassolar totes les floretes i elogis desmesurats que van dedicar al seu "amic coral de l'ànima, **Rasputín Matas**.

Robatoris de vehicles: La prudència, el millor sistema d'alarma

L'oferta de mitjans per a evitar el robatori de vehicles creix cada any, però la precaució del propietari del cotxe, la moto o l'autocaravana és clau

Els sistemes antirobatoris dissenyats per a cotxes, autocaravanes i motos són cada vegada més complexos, sofisticats i cars. Però només efectius, tal com revelen les dades. En concret, les estadístiques assenyalen que al nostre país es roba un cotxe cada tres minuts, 480 al dia i gairebé 175.000 vehicles a l'any. Un de cada cinc no apareix mai, la qual cosa comporta, a les asseguradores, un desemborsament anual d'uns 80 milions d'euros. Els aparcaments d'aeroports, grans superfícies, hospitals i estacions de tren són els escenaris escollits pels lladres per a actuar, sobretot durant els períodes de vacances i llargs ponts. Encastaments, desballestaments, comercialització per peces o exportació a altres països són alguns dels usos que es fa dels cotxes sostrets. Davant d'aquest boom delictiu no és estrany que proliferen les empreses privades dedicades

a la cerca i la recuperació de cotxes robats. Els mètodes per a aconseguir-ho passen, de vegades, per oferir una recompensa. Les preferències d'aquests lladres de bes-tiar del segle XXI es decanten en gran mesura per cotxes de luxe, però cap vehicle està exempt de ser robat.

Encara que les estadístiques no recullen el nombre de llandes robades, de lectors de CD, bosses de mà i carteres furtats de les guanteres dels cotxes, aquests petits robatoris també són molt comuns. La única cosa que ha variat amb els anys és el grau de sofisticació dels objectes robats: igual com va ocórrer fa tres dècades amb els radiocassetes, ara els GPS s'han convertit en l'objectiu prioritari dels lladres, per als quals, juntament amb les peces de roba, els dispositius de mans lliures o els sofisticats equips de música constitueixen les seues principals troballes. La forma d'aconseguir aquests objectes es concreta en dos tipus d'actuació: forçar els panys i trencar els vidres i, sobretot, aprofitar les distraccions dels propietaris que es deixen les

portes o les finestres obertes. Per això, l'atenció i la prudència són tan importants o més que les eines tecnològiques per a evitar els robatoris.

Buscadors privats de cotxes

Al marge de la tasca de vigilància i de control policial, hi ha algunes empreses privades que es dediquen a la localització de vehicles robats. Operen tant a nivell internacional, com és el cas de Robatori, com nacional (Aid-Car Coche Robado) o regional (Brújula), i es nodreixen d'una àmplia xarxa de col·laboradors entre els quals es troben taxistes, jubilats, missatgers i qualsevol ciutadà interessat a formar part d'aquest equip. Per a aconseguir l'objectiu es valen de llistes a Internet, anuncis en premsa nacional, petites targetes repartides a gran escala... Moltes vegades, l'èxit depèn de la recompensa que s'ofereix pel vehicle desaparegut. En tot cas, el servei d'alta del vehicle i la publicació de les dades bàsiques (matrícula, marca, color) a Internet sol ser gratuït. Després d'un

desemborsament d'entre 10 i 50 euros anuals, es pot afegir en el detall del vehicle una forma de contacte directe o qualsevol altra dada o informació complementària.

Espanyolisme amb aval catalanista

Si no fan un canvi de rumb -i sembla improbable que el facin-, ERC i ICV van a la deriva electoral. ERC pot passar de 21 diputats a només 15 o 12, i ICV es pot convertir en una força merament testimonial. I el pitjor és que no és culpa dels seus adversaris, sinó d'elles mateixes. Han estat elles les qui han decidit convertir-se en l'aval del PSC i donar-li carta de naturalesa catalanista en el segon tripartit. El projecte polític del PSC és el mateix que el del PSOE, i el del PSOE, no ens enganyem, és una còpia acolorida del PP. La única diferència entre ambdós projectes és que el del PP és més honest perquè no menteix. El socialista, en canvi, més sibil·lí, avança

vers el seu objectiu per mitjà d'aproximacions successives d'aparença imperceptible però devastadores. La última la trobem en la desaparició de les sigles al·lusives al País Valencià en la denominació del PSPV-PSOE. "És per oferir una imatge de renovació", han dit. És a dir, que el Partit Socialista es renova anant cap enrere fins a situar-se en ple franquisme. De fet, un dels objectius del seu projecte espanyolitzador -ja es pot sentir en boca de molts socialistes- és el canvi de denominació de Catalunya pel de Comunitat Catalana.

Aquest és el partit al qual ERC ha lliurat el govern del país. Un Partit Socialista tradicionalment perdedor a Catalunya que necessitava l'aval dels independentistes, per una banda, i dels ecologistes, per l'altra, per presentar-se com una força "catalanista i d'esquerra". I mentre el PSC es dedica a espanyolitzar el país dient

que aquesta és "la Catalunya que sap on va", la direcció d'ERC, a través del seu secretari general, Joan Ridao, ens diu que el PSC s'ha catalanitzat. Arribats aquí, però, hom ja no sap si ERC se'n riu de nosaltres o ha decidit suïcidar-se, perquè la percepció que tenen bona part dels seus votants -recordem la trompada que va patir en les passades eleccions- no és que el PSC s'hagi catalanitzat, sinó que ha estat ERC qui s'ha espanyolitzat. Pel que fa a ICV, les declaracions del seu secretari general, Jordi Guillot, dient a ERC que no convé "posar línies vermelles" al govern i emplaçant els seus socis a fer que el tripartit no sigui un accident en la història de Catalunya són prou eloqüents. ICV necessita el PSC com l'aire que respira, perquè és l'únic partit que li garanteix una sobredimensió de la seva representativitat real. Això no obstant, cal agrair la claredat de Guillot en percebre que el segon tripartit serà vist per la història com un accident. El problema és que aquest accident no afectarà només els qui l'han causat, sinó tot un país.

www.victoralexandre.cat

Enyorant Xirinacs

Dimarts, 12 d'agost de 2008

Ahir 11 d'agost feia un any que un excursionista que passejava per la zona del Ripollès va trobar el cos sense vida de Lluís Maria Xirinacs, exsenador i il·lustre pensador catalanista de llarga trajectòria. Tenia 75 anys i deixava enrera tota una vida entregada al seu país i a la seva llibertat nacional. L'autòpsia va confirmar poc després que ell mateix va decidir posar una fi voluntària a la seva existència, un "Acte de sobirania" tal com deia el darrer text manuscrit per Xirinacs, que restava al seu despatx de la Fundació Randa-Lluís Maria Xirinacs.

Pocs dies després es va celebrar un funeral multitudinari a la Basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona, on l'escriptor Víctor Alexandre va llegir un emotiu discurs en el seu honor (en parlava també el periodista Saül Gordillo en una crònica). Alguns municipis, com Igualada, van anunciar poc després que dedicarien un carrer a l'exsenador en el seu honor. Fa pocs mesos la Fundació Randa-Lluís Maria Xirinacs va decidir retre-li homenatge construint un monòlit de granit allà on va ser trobat mort, a Ogassa (el Ripollès). Resta per a la pos-

teritat
"Dietari
final", el
recull dels
darrers
escrits d'en
Xirinacs.

Joan Puigcercós i José Montilla

PSOE + PP= forasters i antimallorquins

El finançament posa Antich i Montilla entre l'Espanya i la paret

Encara no ha transcorregut un mes d'ençà que qualificàvem d'acudit de l'any les paraules de José Montilla a Rodríguez Zapatero - "Te queremos mucho, pero aun queremos más a Catalunya" - i ja estem comprovant el to excessivament amable d'aïtal afirmació. I és que la frase de Montilla, més que un acudit, era una mentida. Ara ho ha ratificat el mateix Montilla recordant al conseller Antoni Castells que "el vot dels diputats del PSC als pressupostos de l'Estat no admet cap dubte". D'això se'n diu parlar clar, però no pas més del que ho havia fet Pasqual Maragall uns anys enrere, quan va dir que "el PSC no farà mai res que vagi en contra del PSOE". Així les coses, l'espectacle del finançament que ens estan oferint els governs català i espanyol és pur teatre. És teatre, perquè la història ens diu que la força dels diputats del PSC a Madrid sempre s'ha utilitzat en contra de Catalunya; és teatre, perquè va ser el PSC, amb Montilla al capdavant, qui va retallar l'Estatut 48 hores després que fos aprovat; i és teatre, perquè fins i tot ICV ha acusat Antoni Castells de ser "poc lleial" i de "donar aire a l'oposició amb crítiques als socis de govern". Tanmateix, ha estat un socialista espanyol, José Bono, qui millor ha retratat el PSC recordant-li que

els vots que va obtenir en les passades eleccions els deu a Zapatero. Cosa que és certa, però matisable. Certa, perquè el perfil estàndard del votant del PSC és hispanocèntric; i matisable, perquè el gran aliat d'aquest partit en les passades eleccions no va ser el PSOE sinó el PP. Va ser el PP qui, acceptant de bon grat el paper d'home del sac, va posar una catifa de flors als peus dels socialistes en el seu camí cap a Madrid. Per ser precisos, per tant, hauríem de dir que el PSC deu els seus vots al Partit Popular, no pas a Zapatero. Però, com dèiem, tot és teatre fins al punt que les aparents divergències entre el PSC i el PSOE tenen el mateix gruix que les de Pili i Mili, aquelles bessones que en els darrers anys del franquisme protagonitzaven pel·lícules casposes com ara *Como dos gotas de agua* o *Dos gemelas estupendas*. Ho ha tornat a demostrar un altre socialista espanyol, José Blanco, ridiculitzant la inversemblant amenaça catalana a l'Estat segons la qual "si no hi ha finançament, no hi haurà pressupostos". Blanco, literalment cagat de por, ha contestat: "Doncs si no hi ha nous pressupostos, no hi ha nou finançament". I tots els polítics catalans han quedat bocabadats. "I ara què fem?", "Ara què diem?", "Quina mala educació, parlar-

nos així; a nosaltres, que som tan bons minyons". I aquesta és la situació: a la manca de líders polítics i d'eines d'autodefensa s'hi afegeixen uns drets nacionals gestionats per un govern sense cap més idea que promoure una manifestació pels volts de l'Onze de Setembre. ¿Cal una prova més fefaent de l'esborronadora inutilitat de les mans en què ens trobem? Les mans, no cal dir-ho, són les del PSC -en les properes eleccions molta gent recordarà qui ens hi ha posat-, però saber-ho no resol l'asfíxia del país perquè, per damunt de tot, hi ha

una veritat que sura i que és aquesta: el PSC és només la marca del PSOE a Catalunya, de la mateixa manera que Alcampo és la marca dels hipermercats Auchan a l'Estat espanyol. El nom no és res més que una disfressa per obrir mercat. Les decisions, però, es prenen a la casa mare, que en el cas d'Alcampo és a França i en el del PSC a Espanya.

Víctor Alexandre

Reproduït de www.vistoralexandre.cat
dimecres, 20 agost 2008

La somera Cirereta catapultada a la fama també a Catalunya gràcies a Pedrito piscinas

Es acusats de "coaccions psicològiques" a Pedro J. paguen la sanció amb monedes d'un cèntim J.M. Aquest dimecres es van presentar a l'Audiència de Palma un grup de mallorquins abillats amb vestits típics, acompanyats per la somera (ase) de raça autòctona més famosa de la història de Mallorca, la 'Cirereta', que trans-

portava 200 euros en monedes d'un i dos cèntims. La *performance* era la resposta a la denúncia interposada pel director de *El Mundo*, Pedro J. Ramírez, contra el portaveu del col·lectiu Lobby per la Independència per "coaccions psicològiques", exercides presumiblement durant les protestes populars entorn de la piscina il·legal que el mediàtic marit d'Ágatha Ruiz de la Prada va construir a Son Servera, a Mallorca. Com ha explicat el portaveu del Lobby, Jaume Sastre, en un comunicat remès a *Eldebat.cat*, "l'irritable P. J. Ramírez

demanava al jutge que me condemnàs a set anys de presó per amenaces i coaccions". El condemnat considerava "tot un honor haver estat condemnat per 'coaccions psicològiques' al 'periodista más influyente de España' i terror dels governs de Felipe González, Pedro J. Ramírez". Des de les pàgines de *El Mundo*, Pedro J. Ramírez ha acusat reiterades vegades els membres del col·lectiu de ser 'terroristas mallorquines, batasunos violentos, sujetos agresivos, desalmados y peligrosos asaltadomicilios, violadores de la propiedad privada, matones, etc. etc.'. A jutjar per la imatge, se'ls poden atribuir particularitats, però no semblen ni perillosos ni sanguinaris...

Reproduït de www.eldebat.cat

El director nazi de la Cambra de Comerç alemanya també insulta els catalanoparlants

El director gerent de la Cambra de Comerç d'Alemanya, Peter Moser, ha dit al diari *El Mundo* que "les empreses es comuniquen amb els seus clients en els idiomes que entenen la majoria, com el castellà en el cas d'Espanya", en relació a la polèmica de l'ús del català d'Air Berlin i la negativa del Barça de viatjar en aquesta companyia. La línia aèria no ha acceptat la introducció d'aquest idioma en els vols que surten o arriben a les Balears, tal i com ha sol·licitat el govern autonòmic. Moser ha afegit a *El Mundo* que "els pocs casos de catalanoparlants no bilingües no justificarien l'ús del català en totes les comunicacions amb els clients".

Reproduït de www.e-noticies.cat

L' ANTIFEIXISME A MALLORCA. XIV LLIBRE

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

(Les lluites del segle XXI)

La lluita contra el feixisme a les Illes: revistes clandestines, detencions i tortures en els anys 70

Avui tot és mediàtic. Debats electorals de dos partits per a fomentar encara més el bipartidisme. Informació televisiva manipulada. Grans cartells de coloraines publicats per les grans companyies editores de la propaganda política subvencionades per la banca i els partits que s'alternen en el govern

Imagin que a les noves generacions, acostumades al tipus de campanyes electorals del present, els és molt difícil imaginar com provàvem de denunciar les injustícies del capitalisme els partits revolucionaris del temps de la transició i primers anys del nou règim, de quins mitjans disposàvem per a fer front al feixisme i la restauració borbònica. O, simplement, per a fer arribar a la població alguna de les problemàtiques oblidades pels partits del règim. Actualment vivim en una societat molt semblant a la descrita per Orwell en la seva novel·la *1984* i pens, he parlat amb molta gent jove, que potser els interessaria, a tall d'informació, saber com ens les arreglàvem mínimament les organitzacions que no érem de la colla que treballaven amb els poders fàctics i el franquisme reciclat per a restaurar la monarquia que ens llogava el dictador.

Avui tot és mediàtic. Debats electorals de dos partits per a fomentar encara més el bipartidisme. Informació televisiva manipulada. Grans cartells de coloraines publicats per les grans companyies editores de la propaganda política subvencionades per la banca i els partits que s'alternen en el govern. Fil musical a les estacions de metro, als carrers, amb edulcorades veus de locutors i locutores que lloen les excel·lències d'aquells que els poders fàctics han decidit que governaran. Talment la societat descrita per Orwell en la novel·la *1984*.

Evidentment, d'ençà els anys en què el feixisme i el nazisme dels anys vint i trenta del segle passat dominaven bona part d'Europa, el sistema de control de les consciències ha mudat. A les opulentes —en aparença!— societats de consum del Primer Món, sembla que ja no són necessàries les dictadures sagnants com en el passat. Ara la dominació s'exerceix més subtilment, mit-

jançant la manipulació de la informació i el rentat de cervell continuat que permet la televisió. Malgrat que, com hem vist a l'Estat espanyol, tant amb Aznar com amb el PSOE, quan és necessari s'empra tot el poder de les lleis i els cossos repressius per a provar d'acabar amb els moviments independentistes i l'esquerra antisistema.

Però... com hem arribat a aquesta situació? Com i de quina manera els antifeixistes de fa trenta i quaranta anys provarem d'enfrontar-nos amb el monstre del control de les consciències? Què férem en aquells anys? Qui barrà el pas a la ruptura amb el passat? Quins partits i organitzacions s'han aferrat al·l'existència per a viure dels beneficis i els privilegis que comporta la gestió del sistema?

I encara més preguntes: com provarem de fer-nos presents aquells partits que no teníem els poders fàctics rere nostre, la banca, les organitzacions internacionals que donen suport als quadres governants siguin aquests de dreta o de la pretesa esquerra?

Qui signa aquest article va ser reprimat i multat per PSOE per haver volgut retre un homenatge al darrer batle republicà de Palma, Emili Darder. Sortí publicat a tots els diaris de Palma en el mes de maig de 1990

No sempre ha estat com el present. La gent que visqué els anys anteriors a la transició encara ho recorda. Les ciutats no eren aquesta mena d'hospital desinfectat orwel·lià d'ara. Fins i tot en els anys més negres de la dictadura hom podia sortir al carrer al matí i trobar la ciutat plena de pintades subversives demanant la llibertat, protestant pels crims del feixisme, exigint l'amnistia per als presos polítics. En els anys anteriors a la mort del dictador i en els dos o tres posteriors a les primeres eleccions dites "democràtiques", encara hi havia cartells aferrats a les parets, pintades de tot tipus. Va ser aleshores quan els poders fàctics, els partits polítics instal·lats en la gestió del règim, començaren unes fortes campanyes de propaganda per a fer veure a la població els "avantatges" de netejar les ciutats de proclames reivindicatives. En lloc de veure els aspectes creatius i de consolidació de la societat civil

que significava tenir les parets de les obres pintades amb murals, cartells informatius, es prioritzaren i s'intensificaren les campanyes perquè cap partit ni grup alternatiu, que ja eren privats de sortir en els mitjans oficials controlats, pogués fer sentir la seva veu. Potser que la darrera vegada que hi hagué una ocupació pacífica d'espais públics, venent les consignes dels instal·lats quant a "neteja" de la ciutat, va ser en els mesos de la lluita per la sortida de l'OTAN, a mitjans dels anys vuitanta. Després vengué el que tots coneixem: la desertització, la demonització dels moviments de base i alternatius. Tan sols els joves, sortosament!, grups i organitzacions com Maulets, la CGT, els sindicats d'estudiants dels Països Catalans, la CNT i algun altre col·lectiu s'han atrevit a lluitar contra els decrets del "Gran Germà" orwel·lià, tornant a donar dinamisme i creativitat a les nostres ciutats desertitzades pels polítics a sou dels borbons i de la "sagrada" economia de mercat.

En una data tant recent com l'any 1990, era evident la repressió "socialista" contra aquells que encara volíem emprar les parets abandonades o en obres per a servir la memòria dels republicans assassinats pel feixisme. Qui signa aquest article va ser reprimat i multat pel PSOE per haver volgut retre un homenatge al darrer batle republicà de Palma, Emili Darder. Sortí publicat a tots els diaris de Palma en el mes de maig de 1990. I, per a "immortalitzar" tan gran barbaritat, ho vaig deixar escrit al llibre *Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge a Josep M. Llompart* (Palma, Edicions Cort, 2003), concretament en el capítol titulat "Breuari contra els servils: transició i repressió 'democràtica'" (pàgs. 220-2332).

Ara, tan sols a estones, Palma torna a ser la ciutat del passat, amb l'energia i la creativitat revolucionàries de la gent que, cap a mitjans dels anys setanta, no podia imaginar les traïdes i el cinisme dels polítics professionals, els vividors del romanço i oportunistes que tots coneixem.

Anem a pams. A començaments dels setanta, després d'haver estat durant molts d'anys en diverses organitzacions i col·lectius que no tenien res a veure amb el carrillisme espanyol, vaig entrar

a militar a les Plataformes Anticapitalistes d'Estudiants, concretament amb els companys de l'Escola de Magisteri de Palma i també en l'Organització d'Esquerra Comunista (OEC), que impulsava aquesta organització estudiantil revolucionària. Com ja he explicat en diferents llibres i, especialment, en *Cultura i antifranquisme* (Barcelona, Edicions de 1984, 2000) i *No era això: memòria política de la transició* (Lleida, Edicions El Jonc, 2001), l'OEC era una formació marxista de tendència consellista i que tenia molts punts en comú amb el trotsquisme. Els punts que tenia en comú amb organitzacions estrictament trotsquistes i, especialment, amb la LCR que formava part de la IV Internacional d'Ernest Mandel, era la defensa de la democràcia directa, del consellisme, de l'oposició obrera a l'estalinisme. En l'àmbit català ens sentíem hereus d'Andreu Nin, del BOC (Bloc Obrer i Camperol) i del POUM (Partit Obrer d'Unificació Marxista) del temps de la guerra civil, malgrat moltes de les contradiccions d'ambdues organitzacions.

Però tornem a l'inici de l'article, a les minvades possibilitats que els grups revolucionaris tenien per a sortir en la premsa oficial a no ser per esdevenir objecte de constant criminalització.

Santiago Carrillo i el PCE, abandonant qualsevol idea de ruptura amb els hereus del feixisme, amb el suport del dictador romanès Ceausescu, ja havia establert contactes amb diversos sectors del Movimiento, l'exèrcit i representants del que seria el futur rei, el príncep Juan Carlos

S'apropava el final de la dictadura. Santiago Carrillo i el PCE, abandonant qualsevol idea de ruptura amb els hereus del feixisme, amb el suport del dictador romanès Ceausescu, ja havia establert contactes amb diversos sectors del *Movimiento*, l'exèrcit i representants del que seria el futur rei, el príncep Juan Carlos. Per rompre la columna del moviment obrer i popular, per aturar la munió de vagues generals revolucionàries antifeixistes i anticapitalistes com les de Vitòria de 1976; per vèncer el creixent moviment independentista del País Basc, Catalunya i Galícia; per combatre la unitat sindical, els naixents consells obrers, l'activa coordinació de

Cal dir que, a finals de la dictadura i a mesura que la lluita antifranquista clandestina demanava més i més hores de dedicació, més esforços, l'esperit militant de la joventut va fer que anàs prioritant les col·laboracions en la premsa clandestina per damunt dels articles en diaris i revistes oficials

En uns articles anteriors parlàvem de les dificultats que teníem els partits d'esquerra revolucionària per a fer arribar el nostre missatge al poble, del silenci i

fàbriques, de sectors professionals, dels estudiants, la premsa oficial anava obrint petites esclletxes de llibertat on els socialdemòcrates i els carrillistes podien fer sentir la seva veu. Tots els poders mediàtics eren al servei de la reforma i dels pactes per tal d'aturar la presència de tots aquells partits i organitzacions que no combregaven amb aquell abandonament de les idees i principis—república, socialisme, autodeterminació—, que havien alletat generacions de lluitadors i lluitadores.

Els partits nacionalistes i marxistes revolucionaris que havíem portat a coll la majoria de lluites de finals de la dictadura érem silenciats, demonitzats i marginats. El PSOE, inexistent en les lluites quasi fins l'any 1976, començava a ser inflat amb el suport de tota la socialdemocràcia mundial i els poders fàctics estado-unidencs una vegada que renuncià a la ruptura; Suárez, el darrer secretari general del *Movimiento*, s'entrevistava en secret amb Carrillo per a pactar la conservació de l'essencial de la victòria militar feixista de 1939: la "sagrada" unitat d'"Espanya" i la defensa de l'economia de mercat capitalista.

Mentre per a uns s'obrien esclletxes de llibertat, alhora que el poder promocionava els partits que havien pactat la conservació dels aparells repressius de la dictadura, tots els aspectes polítics que hem ressenyat més amunt, la policia política ens perseguia i detenia i, com també he escrit, els mitjans de comunicació "aperturistes", lliurats en cos i ànima a la promoció del PSOE, UCD, AP i el carrillisme, silenciaven les nostres lluites i accions. A mesura que s'apropaven les primeres eleccions dites "democràtiques", en les quals no serien legals ni l'OEC, ni la LCR, ni cap altre grup considerat revolucionari, el silenci i les persecucions es feien més patents.

persecucions soferts tant en temps de la dictadura com en la transició i postransició. Cap a mitjans dels anys setanta, amb alguns companys del front obrer i de les cèl·lules d'estudiants i de barris muntàvem accions de propaganda per provar de fer sentir les nostres reivindicacions i consignes. Aleshores jo ja formava part del comitè de direcció política de l'OEC i era, juntament amb l'equip tècnic de Monxo Clop, responsable de la revista del partit, *Democràcia proletària*. I, igualment, un dels col·laboradors que més articles escrivia, sota diferents pseudònims, en la premsa clandestina del moment. També enviava articles i col·laboracions per a d'altres publicacions de la nostra organització, tant de les Illes com d'àmbit estatal. Record que tenia encomanat l'article setmanal per la publicació central de l'organització, *La Voz de los Trabajadores*, publicació a la qual enviava regularment nombroses cròniques de l'actualitat política i cultural de les Illes. També vaig enviar articles a *Surcos*, que era el portaveu que teníem a Aragó, a *El comunista*, la nostra revista a Astúries, a *Lluitem*, la publicació de Catalunya Principat... Record ara mateix reportatges sobre l'actuació dels grups d'extrema dreta a Mallorca, sobre la lluita per una universitat autònoma i popular, contra l'autopista d'Inca, per la llibertat dels presos polítics, sobre problemes de cultura i art... A mitjans dels anys seixanta ja havia fet de corresponsal de Ràdio Espanya Independent, l'emissora del PCE que emetia des de Bucarest. Tot això anava combinat amb les meves col·laboracions en la premsa oficial ja que, cap a 1969, fent el servei militar a Cartagena, ja havia començat a escriure articles de crítica literària en el suplement de cultura del diari *Última Hora* que coordinava l'amic Frederic Suau. Posteriorment vaig passar a *Diario de Mallorca*, també a les pàgines de cul-

tura, i, ja en la transició, feia reportatges i articles de política i cultura en la revista *Cort*.

Cal dir que, a finals de la dictadura i a mesura que la lluita antifranquista clandestina demanava més i més hores de dedicació, més esforços, l'esperit militant de la joventut va fer que anàs prioritant les col·laboracions en la premsa clandestina per damunt dels articles en diaris i revistes oficials. En aquell moment ja havia guanyat el Premi Ciutat de Palma de Teatre amb l'obra *Autòpsia a la matinada*, el Ciutat de Manacor amb *La guerra just acaba de començar*, el Llorenç Riber de narrativa, el Carles Arniches de teatre en català a Alacant amb l'obra *Ara, a qui toca?* i el Premi especial Born de Teatre a Menorca amb *Les Germanies*; però llavors fou el moment que vaig deixar de dedicar-me a la literatura per a entrar de ple en el que aleshores en dèiem la "professionalització revolucionària". "Professionalització" que no volia dir que, com els alliberats del carrillisme o la socialdemocràcia, cobràssim d'algun organisme del partit. Ni molt manco! Era una "professionalització" que comportava que, de les feines ocasionals que poguéssim fer—la necessària subsistència quotidiana!—, una part considerable fos destinada a l'organització per a cobrir despeses de revistes, fulls volanders, màquines de ciclostilar, viatges de responsables, així com per a abonar el lloguer dels pisos clandestins de què disposava l'organització. No és com ara que, si ets saps col·locar a recer de qui comanda, pots fruit de bons sous i privilegis en la política professional.

La impremta de Teresa Nieto situada al carrer que avui duu el nom de Francesc de B. Moll, número 8-A, no solament imprimia d'amagat les revistes i publicacions de l'Organització d'Esquerra Comunista (OEC): també tirava revistes dels carrillistes (PCE) i, més endavant, del PSM i altres grups d'esquerra

Abans de l'època de *Democràcia proletària*, les revistes eren ciclostilades i no tenien la qualitat tècnica i artística que arribaren a assolir quan eren dissenyades pel nostre responsable tècnic, el company Monxo Clop, i impreses a la impremta que Teresa Nieto tenia just davant l'antiga delegació dels sindicats feixistes i ara seu de CC.OO.

La impremta de Teresa Nieto situada al carrer que avui duu el nom de Francesc de B. Moll, número 8-A, no solament imprimia d'amagat les revistes i publicacions de l'Organització d'Esquerra Comunista (OEC): també tirava revistes dels carrillistes (PCE) i, més endavant, del PSM i altres grups d'esquerra. Aquesta actitud compromesa per part de Teresa Nieto va comportar que el negoci que regentava i, de rebot, el cotxe que tenia per a anar a la feina, patissin nombrosos atacs de l'extrema dreta i de la Brigada Política, la "Social", del règim franquista. Atacaven fent pintades, embrutant portes i façana del

negoci per a atemorir-la, per a obligar-la a tancar la impremta o que, almanco, deixàs d'imprimir les publicacions de l'esquerra. Però caparruda com era, a cada atac de la Brigada Social, la "Gristapo", com també l'anomenàvem, ella esdevenia més decidida a continuar amb les nostres publicacions. De la premsa oficial d'aquells anys, serv un retall preciós del diari *Última Hora* de dia vuit de gener de 1977 en el qual, sota un titular que diu "*El coche de Teresa Nieto amaneció lleno de pintadas*", la propietaria de Copistant explicava al lector el darrer atemptat que havia patit. Diu el retall que tenim al davant: "*Teresa Nieto regenta una impremta que está situada frente a la Delegación de Sindicatos, se llama Copistant. Según ciertas versiones, la casa de Teresa Nieto es el aparato de propaganda de todos los partidos políticos.*"

'El establecimiento de marras es objeto constante de pintadas. La primera la firmava el PENS, la segunda el GAS, la tercera ha sido en el coche. El coche de Teresa Nieto ha quedado lleno de siglas de partidos políticos. Y un adjetivo poco edificante para la dueña. 'Supongo que las fulanas tienen también su partido porque me han escrito su nombre en el morro del coche', dice Teresa Nieto.

'Teresa Nieto editado folletos para muchos partidos, desde el Círculo José Antonio hasta el Partido Comunista. Ella pertenece a la Asociación de la Dona de Mallorca, afirma que no pertenece a ningún partido, pero que simpatiza con los anarcos.

'Nos dejan papelitos. Yo también dejé otro: que por favor nos volaran bien volada la impremta porque tenemos una póliza de seguro de cuatro millones de pesetas'.

'—'Sospechas de alguien?'

'—'De algún grupo de extrema derecha. Si quieren algo que lo digan, pero más abiertamente.

'—'Son unos cobardes?'

'—'Eso es panfletero. Mi desacuerdo es puramente comercial. Nosotros imprimimos, no somos el aparato de propaganda exclusivo de ningún partido'.

A mitjans dels anys setanta, els responsables de les diferents cèl·lules de l'organització tenien establert un sistema per fer-me arribar els articles en brut que havien de tenir prioritat a *Democràcia proletària* o a *Mallorca Obrera*. Jo m'encarregava de passar-ho tot en net i de lliurar-ho a Monxo Clop que, com a delineant i artista excel·lent, bastia unes publicacions que, sense cap mena de dubte, eren les millors d'aquella època de clandestinitat i posterior semiclandestinitat. Monxo Clop i també Ferran Sintès dissenyaren alguns dels millors autoadhesius i cartells de l'esquerra d'aquells temps alhora tèrbols i també esperançats.

Xina brutal i antiamericanismo trivial

No sé pas com se les arreglen alguns articulistes per cercar la culpabilitat de tot el que passa en el món en els USA. Els misèries de Xina són 100% producte xinès, des de la repressió contra el Tibet fins el fet de que, per robar una gallina per menjar, et condemnen a mort (tret al clatell, i enviament de la factura de la bala a la família)... tot això i més és 100% producte xinès. I si el que es practica en la Xina, com diu l'escrit, és socialisme, malament ho té el socialisme: a la Xina, l'esclavització de nens és un fet.

Occident no necessita entrar en conflicte amb la Xina, a les grans multinacionals aquest règim li va de collons, tenen mà d'obra barata, esclava, per poder produir a bon preu, no existeixen les reivindicacions sindicals de cap tipus, etc. Les empreses capitalistes occidentals ja són a la Xina, i no necessiten disparar cap tret ni enviar-hi cap exèrcit europeu ni nord-americà: el govern comunista xinès ja els fa la feina bruta, controlant les reivindicacions salarials del poble, i el que sigui. Les grans multinacionals estan encantades amb aquesta Xina, on només han de negociar amb un partit (el Comunista, l'únic legal), i no amb un munt de partits parlamentaris, o amb un govern nou cada 4 anys. El Partit Comunista Xinès ja dóna mà d'obra barata i submissa, infantil si cal, als empresaris; els grans perjudicats, al marge de la mateixa població xinesa, són els treballadors de les empreses europees o nord-americanes, que veuen com els empresaris "patriotes" se'n porten les fàbriques a la Xina i els deixen a l'atur. Amb mà d'obra esclava a la Xina, i amb un govern xinès que els dóna tot d'avantatges per establir-s'hi, qui necessita pagar un sou digne i una seguretat social, i vacances d'un mes cada any als treballadors andalusos, alemanys o catalans?

I per acabar d'adobar-ho tot, encara ens volen fer servir als independentistes catalans repressaliats al 1992 com a excusa per justificar la repressió o el silenciament de la repressió xinesa contra la seva pròpia població i la de les colònies que controlen. Ja només ens mancava això. Amb comunistes com els xinesos, qui necessita dretans?

Sobre allò de que Occident no té potestat moral per criticar res a la Xina, bé, la veritat és que en aquest món, em sembla a mi que els únics que tenen potestat moral per donar lliçons són els islandesos i els bosquimans; el problema de tot això, és que d'ara endavant no podrem criticar cap aberració ni cap vulneració que es faci en el món contra els

drets humans, perquè de potestat moral, ningú no en tenim. Ja no ens podem manifestar per Europa contra cap bombardeig americà sobre l'Iraq, perquè els europeus no en tenim, de potestat moral, per donar lliçons als USA; ni podem condemnar el govern marroquí per torturar un presoner saharauí, perquè no tenim cap potestat moral per fer-ho.

En el fons de tot, fa temps que tinc clar que el problema és que la política internacional és una carrera d'hipòcrites, a veure qui la diu i la fa més grossa: si els nord-americans fan una cosa, els esquerrans la critiquen, però si això mateix (o pitjor) ho fa la Xina, o una guerrilla narco colombiana o un país àrab, no ho critiquen, etc. En el fons, a tota aquesta gent els importa una merda el poble, només el fa servir com a excusa per a defensar interessos partidistes, exactament el mateix que fa el PP o el PsoE després d'un atemptat d'ETA on es dediquen a demanar el vot. El que calen són més persones que defensin els drets humans i condemnin les atrocitats que es facin, les faci qui les faci, les facin els USA o la Xina, la CIA o les FARC; això necessitem. Oportunistes que vagin a fer campanya electoral sobre els morts, d'això no necessitem. Per això la gent va perdent la ideologia, ja no vota per ideologia, tant se li'n fot la ideologia d'un partit, per això, si un dia en Bush guanyà les eleccions al seu país, ara les perdria, perquè a molta gent que el votà no li agrada el que fa. I a la Xina, la seva història particular: si el govern fa un clatell a un home que roba una gallina, o fa fora de la seva casa milers de persones per fer una presa d'aigua, o tortura una altra per demanar una independència, només podran esperar que alguns agafin les armes, i responguin a la violència amb més violència, i comencin a matar policies o membres del Partit Comunista local, com al seu dia molts italians feren amb membres del Partit Feixista Italià.

— "En España no ha habido nunca nación y la unidad se produjo por el fuego y por el hierro. La misma Cataluña no perdió su libertad sino por los intereses de los Habsburgos y los Borbones, es decir, por los Estados" (Julián Besteiro, líder del PSOE, Mítin al teatro Bosc de Barcelona, el 22 de desembre de 1919).

L'espoli fiscal (Animació): <http://www.fdtriasfargas.org/450.html>

"Felipe V i Franco foren Hitler per als catalans" (Autocitació).

Ricard Colom

Rafa Nadal, el naciotennista espanyol

La història de la humanitat ens demostra a bastament que la singularitat d'un individu en alguna modalitat esportiva, com ara el futbol, el bàsquet o el tennis, no sempre es correspon amb un quocient intel·lectual equivalent. Això fa que molts esportistes d'elit acostumin a identificar la popularitat i els beneficis econòmics de què gaudeixen com a mostra del seu triomf a la vida, fins al punt de creure's tocats en or tot el que toquen. El problema s'agreuja quan la singularitat esportiva d'aquests individus, i ara ja parlo concretament del tennista Rafa Nadal, és inversament proporcional a la seva qualitat humana. Aleshores la deriva esdevé patetisme. I no pas perquè Rafa Nadal sigui un nacionalista espanyol -que ho és fins al moll de l'os-, sinó perquè aquest nacionalisme és excloent i prové de l'autofòbia que pateix. A Rafa Nadal li repugnen de tal manera els seus orígens, el seu país, la seva cultura i la seva llengua que s'ha fet un vestit nou per no anar per la vida despullat. I aquest vestit es diu Espanya. Espanya, naturalment, lamenta que una figureta com ell hagi nascut en una colònia i no pas a Castella o a Extremadura, però se sent alleujada quan veu que el tennista no sols professa la religió espanyolista sinó que, a més, la propaga amb el fanatisme del caragirat.

Arribats aquí, per tant, quin millor escenari per exhibir-se que els Jocs Olímpics, el més gran aparador nacionalista del món? En un marc com aquest, Rafa Nadal, naciotennista espanyol per excel·lència, se sent com a casa. Per això, quan va entrar a la sala de premsa de la capital xinesa, va exigir que les preguntes fossin en espanyol o en anglès i es va enfurismar quan un reporter va adreçar una pregunta en català al tennista d'Hostalric Tommy Robredo. Sobre aquest incident l'e-notícies va fer un magnífic editorial amb aquestes reflexions: "D'entrada, el manacorí hauria d'haver guardat silenci, perquè la pregunta no anava adreçada a ell, sinó a Robredo. Era aquest qui havia de prendre la decisió que li semblés més convenient, no Nadal.

[...] Per tant, la seva intervenció va ser, com a mínim, una impertinència, imposant el seu activisme lingüístic espanyolista a la resta d'esportistes que es trobaven a la mateixa taula. Si a Pequín, Rafael Nadal s'avergonyeix d'utilitzar la llengua catalana, és molt lliure de fer-ho, però no hauria d'imposar el seu criteri a altres companys".

Hi ha, però, altres consideracions a fer sobre aquesta qüestió. La primera és que el comportament absolutista de Nadal dóna l'exacta mesura de la seva baixa qualitat humana. Què hi fa un esportista d'ideals totalitaris en el marc d'un suposat esperit olímpic? Què hi fa un individu com ell,

capaç de menysprear la seva pròpia llengua, en una trobada d'hipotètica germanor internacional? Doncs fa el que ha anat a fer: fer-se perdonar els orígens exhibint el seu autoodi. Fixem-nos que Nadal no en té prou de negar-se a parlar en català, tampoc no tolera que ningú el parli davant seu.

Una altra qüestió que aquest incident ha reflectit és el silenci dels tennistes catalans que hi eren presents, amb Robredo al capdavant. La falta d'autoestima catalana és tan espectacular que no hi va haver ni un sol tennista que gosés posar en evidència l'aprenent de dictador. I és que molts catalans quan van pel món -i el col·lectiu d'esportistes és el més viatger de tots- competeixen per demostrar el grau de domesticació a què han arribat. Creuen que deixant la dignitat a l'armari i callant quan s'insulta Catalunya i la seva llengua són més universals. Per això l'altre dia, a Pequín, mentre un company seu escopia sobre la llengua catalana, ells, solidaris, li reien la gràcia.

www.victoralexandre.cat

Mesclant política i esport

Quantes vegades hem sentit allò de que “no s’han de mesclar política i esport”? Ho hem sentit en boca d’autoritats esportives espanyoles, del govern espanyol, premsa, ràdios, televisions espanyoles, i fins i tot d’alguns esportista-espanyol, és clar. Resulta que barrejar l’esport amb reivindicacions polítiques és nociu per al “bon nom” de l’esport. És anar “més enllà” del que “ha de ser” l’esport, només competició “sana”, sense interessos polítics.

Ho estem veient aquests dies amb els Jocs Olímpics de Pequín 2008. La premsa espanyola ens està demostrant el que és no barrejar política i esport. Només cal fullejar o visitar la plana web d’algun mitjà esportiu espanyol -i no tant esportiu- per adonar-se que en cap cas mesclen política i esport. Quan parlen de “los nuestros” o de “nuestras medallas”, quan retransmeten en directe amb l’infumable “po-de-mos” o l’antiesportiu i dubtós “a por ellos!”. Ho vam veure a l’Eurocopa de Futbol, quan els locutors espanyols aprofitaven la final de la competició per recordar que “este equipo nos representa a todos! Viva España!”. Si això no és aprofitar l’esport per fer política, no sé pas què ho deu ser.

El mateix concepte de seleccions “nacionals” ja és fer política. Els Jocs Olímpics són en escència un enfrontament entre nacionalismes. Defensar la bandera de la pàtria (i de quina pàtria?) contra altres pàtries. Quan parlen de no mesclar política i esport, obvien l’escència dels Jocs Olímpics. Representants de federacions espanyoles competint sota una bandera espanyola, amb fans espanyols també amb banderes espanyoles animant-los. Política i esport? No s’han de barrejar. Ho diuen per quan competeix alguna selecció catalana. “Esteu

mesclant reivindicacions polítiques amb l’esport!”, ells també ho fan, però aleshores és “espíritu sano”.

Mesclar política i esport és el que fan tots els països del món. La Xina ha prohibit les manifestacions “polítiques” durant els Jocs Olímpics. Què vol dir això, que Espanya i la resta de països no podran exhibir les seves banderes polítiques ni fer celebracions polítiques? No, vol dir que els “altres” com el Tibet (o els Països Catalans, o EuskalHerria) no podran fer manifestacions polítiques “extraesportives”. Els altres, els oficials, sí que poden.

No s’ha de mesclar política i esportiu, diuen els mitjans espanyols, que alhora informen que el golfista espanyol Sergio García ha quedat tercer a l’US Open de Golf, sense ni tant sols mencionar qui ha quedat primer i segon. A qui li importa? L’espanyol ha quedat tercer, la informació deixa de ser interessant en aquest punt. Obrir un diari esportiu espanyol, o mirar la seva plana web, és quedar xop de política. Un espanyol ha quedat 17è en marxa, dos espanyols passaran a la final de natació, Alonso ha quedat 8è als entrenaments -no cal dir qui ha quedat primer-, la “ÑBA” (!) només pensa a guanyar la medalla d’or de bàsquet als Jocs Olímpics, un espanyol queda tercer en motociclisme, en 250cc, tampoc no cal informar de qui ha guanyat. Vamos España! Banderes “rojigualdas” per tot arreu, celebracions, exaltació del nacionalesportisme espanyol. Els anunciant se sumen a la festassa política “ser español no es un orgullo es una responsabilidad”. Tela.

El cas més flagrant el vam poder veure i escoltar durant la retransmissió de la final de la Champions League de futbol

d’enguany, entre el Chelsea i el Liverpool. A falta d’un “representant espanyol” a la final, amb qui anaven els locutors espanyols? Doncs amb el Liverpool... perquè tenia a les seves files dos o tres espanyols. Sublim. Són incapaços de gaudir d’un esport pel propi esport, necessiten analitzar qualsevol competició i deduir a qui han d’animar de manera que es beneficiï a Espanya. Si al Liverpool hi juguen 3 espanyols, cal animar al Liverpool doncs, perquè quedi clar que Espanya està per sobre de ningú.

Bons exemples d’això en són també la Fórmula 1 i la NBA. Qui seguia a l’Estat espanyol la Fórmula 1 abans que hi aparegués un espanyol amb opcions a guanyar? Ningú. Ara en canvi tothom se sap les escuderries els noms dels pilots i els circuits. Qui seguia la NBA abans que Gasol hi anés a jugar? Mentre en Pau va ser dels Grizzlies, ens vam haver d’empassar partits dels Grizzlies fins a la sopa, tot i que de fet perdien gairebé sempre. De cop i volta milers d’espanyols eren fans dels Grizzlies “porqué allí juega un español!”. I res, quan se’n va anar als Lakers, doncs tots dels Lakers, cap prob-

lema, “hay que seguir al español!”.

El que hauria de ser habitual, que quan no juga el teu equip puguis gaudir de l’esport i ser imparcial, per als espanyols és missió impossible, no poden. En cas que no hi participi un equip espanyol necessiten analitzar quina victòria interessa més a Espanya, per seguidament passar a animar sense reserves aquell bàndol. Ha de ser trist ser així.

Això és “no barrejar política i esport”. És el mateix que deia el president de la Federació Espanyola de Patinatge, Carmelo Paniagua, a l’assemblea de la Federació Internacional (FIRS) de

Roma, on es discutia si s’acceptava o no la selecció catalana d’hoquei. Ho deia amb el passaport espanyol a la mà. Deia que els de l’hoquei català no podien tenir una selecció catalana “perquè” tenien passaport espanyol. No s’ha de mesclar política i esport, diuen.

Els ho fan sempre, però el que de debò volen dir és que som nosaltres, els de Salses a Guardamar, els qui no hem de fer-ho. No mescleu política i esport, afirmen, mentre es passen els anys parlant de l’orgull de lluir la samarreta espanyola, de defensar la pàtria. Les consignes contra l’enemic fan esfereir “A por ellos!”. Sona molt esportiu, molt de joc net. “A por ellos!”.

Quin punt en comú tenien les portades de la gran majoria de diaris espanyols-esportius o no-l’endemà que la selecció espanyola de futbol guanyés l’Eurocopa de futbol d’enguany? La frase “Viva España!”. No s’ha de mesclar política i esport, ha quedat clar.

Divendres, 15 d’agost de 2008
Informa: **Guillem**. Política

Gran final de festes de Sant Roc

Alaró.

Per celebrar el final de les festes de Sant Roc 2008, l’ajuntament d’Alaró, actualment governat pel PP, ens ha organitzat una vetllada de Teatre Mallorquí. L’obra en qüestió, “Sa meva tia i ses seves coses” de la companyia Passatemp ha sigut una vergonyosa ofensa a la memòria històrica del poble d’Alaró i un recital del costumari Franquista Mallorquí, carregat amb els tòpics típics del Franquisme a Mallorca. L’obra es una

comedieta d’embolics, en que una neboda viu amb sa seva tia, viuda d’un soldat Mallorquí de la “gloriosa División Azul”. Vos podeu imaginar, una dona recitant les vergonyoses condicions de vides d’una viuda de Divisionario, a un poble on les viudes dels republicans, foren marginades pel simple fet de ser dones de “roig”. Al·lusions al l’almirall Carrero Blanco, como qui parla del darrer president d’una democràcia, “simpatiques” bromes dedicades als mili-

tants del partit Alianza Popular amb el colofó d’un soldat Mallorquí, suposadament mort a Rússia, a mans de las “hor-das rojas”, que retorna a casa carregat de medalles al valor, per haver defensat una trinxera fent front als soldats soviètics. Sincerament, la sang me bullia a les venes, escoltant les immoralitats i poc encertades al·lusions a les viudes dels “nacionals”, com qui parla de lo més normal del món, per que al cap i a la fi el Franquisme és el més normal del

mon, al manco a Mallorca. No he pogut acabar de veure aquella indignitat, i amb el pols accelerat he pres camí de la plaça de la vila per veure els dimonis “roigs” d’Alaró i Catalunya. L’altra perla de l’obra, era l’escenari. Ni més ni manco que el carrer Dr. Gomez Ulla del meu poble, el darrer símbol Franquista de la vila. A mem com respon ara l’oposició.....??

Seguirem informant.

Marçal

Llegeix i
subscriu-te a
L'ESTEL
la revista dels
empresaris

Tel.
971 85 85 80

L'extrema esquerra catalana i espanyola i l'estel que els guia: dur la contrària a tot el que faci USA

Qui els dissenya el guió? No seran els serveis espanyols que saben que només enfrontant independentisme contra EUA poden evitar a la llarga un posicionament nord-americà en favor de les nacions ocupades per Espanya?

Són molt hipòcrites, els de l'EIR i els altres d'extrema esquerra: si critiques la repressió xinesa sobre el Tibet, et diuen que no tenim potestat moral els occidentals per criticar el que fa la Xina, però després sembla que sí que hem de tenir potestat moral per criticar el que fan els nord-americans o els israelians; i ja he escoltat un parell de cops justificar la invasió xinesa del Tibet amb la història de que allà era/fos una teocràcia i que ara estan millor... els mateixos arguments que fan servir tots els imperialistes de sempre, que amb la invasió estan millor. Com pot l'esquerra independentista defensar el criminal règim xinès, culpable de reprimir sense miraments tot moviment independentista o per la llibertat, de donar suport a la criminal i genocida Dictadura birmana o d'enviar soldats al genocidi sudanès a canvi de petroli (dos dels majors règims genocides de la història recent i que l'esquerra independentista, en un exercici de demència, totalitarisme i brutalitat política, s'atreveix a ignorar olímpicament).

Una cosa és la permanent manipulació informativa espanyola (i xinesa, per suposat, com això dels lames, és exactament el mateix que acusar els jueus de provocar la Kristallnacht o els catalans de "perseguir el español", coses inversemblants sols explicables a través de la manipulació desinformativa d'Estats totalitaris; sembla que els tals "lames" violents fotografiats per les autoritats xineses eren provocadors policials xinesos).

La República Popular Xinesa és una Dictadura de Partit que junyeix el pitjor del capitalisme (desigualtats brutals, misèria camperola fins al punt que els camperols pobres venen als seus fills a rics de les ciutats...) amb el pitjor del comunisme (censura en Internet, massificació brutal, falta de llibertats d'expressió, etc.), que realitza el 90% de les penes de mort de tot el món (i l'esquerra sols se'n recorden de Guantánamo!) per a traficant amb òrgans, i que sotmet les seves catalunyes i euskalherries a una brutal repressió (Tibet, els musulmans turcmans del Nord-oest, els hmong, mongols, etc.). Cal estar cec per a justificar o exaltar, ni tan sols indirectament, semblant monstre autoritari i, sens dubte, corrupte.

I tot això de defensar les FARC, que ja ha quedat més que clar que són una banda narcoterrorista que res no té a veure

amb la política ni amb el poble ni amb les esquerres, però tant se val, si són anti-americans ja els va bé.

Així condemnes el que passa al Tibet, o el que passa al Sudan o a Biafra, et critiquen i et diuen que de desgràcies el món n'és ple, això sí, ells després es passen la vida amb els àrabs palestins i els bascos.

L'altre dia m'enviaren un escrit sobre un etarra desaparegut durant un enfrontament amb la policia francesa (on morí un policia), i que a ben segur és mort, fa 25 anys!; i després, si defenses al dia d'avui, al 2008, els pacífics tibetans, ets un hipòcrita, vés per on.

Igual que hi ha una injustícia de dretes n'hi ha també una sota l'etiqueta d'esquerres, i eixa és la que l'E.I.R. defensa; bona part d'ells –induïts probablement per professionals de la infiltració– ho fan sense miraments, amb calúmnies, persecucions i tota mena d'insults.

Fa poc al Racó s'escandalitzaven perquè un policia israelià disparà una pilota de goma a un àrab... però miren cap a una altra banda, i fins i tot justifiquen, si les FARC fan una carnisseria de pagesos. Aquests són els comunistes, defensors del poble i que lluiten contra la hipocresia capitalista! Tot plegat, cansa una mica. Ja estic fart d'escoltar sempre parlar dels bascos, els àrabopalestins i els saharauís, amb tot de notícies i correus i fòrums sobre el tema, i després no pot eixir un tibetà amb una bandera a protestar perquè els senyorets del politburó s'enutgen. A més a més, no els agrada el Dalai, quan al cap i a la fi, aquest home tampoc no es pot dir que vagi estomacant gent ni res, fa el que pot pel seu poble, i poc més pot fer, i tampoc no em sembla un dictador, si més no, té el suport de gran part del seu poble; tanmateix, s'estimen més gent com el Mono Jojo de les FARC, un senyor feudal. Abans Barrabàs, vaja.

Pel que a mi respecta, segurament passaré ja d'aquesta gent, són d'allò més hipòcrita en el món. L'antiamericanisme boig els té malalts, jo també vaig protestar contra la guerra de l'Irak, però és que aquests protesten tot el que flaira a USA, i si per això han de justificar/aplaudir/silenciar els bombardejos russos, ho fan; això sí, després t'escalfen la tafarra a cada trico amb el tema txetxè, finalment controlat per integristes islàmics que fan ois.

"Matar americans i aliats seus, civils o militars, és un deure per a tot musulmà", diu la cèlebre fàtua del 1998. Alegriar-se per la desgràcia dels americans, somriure quan són atacats, pensar que ho mereixien, sembla el deure de tot bon

burgès europeu i de tot progressista. Imbecils». (Oriana Fallaci).

A molts països musulmans han assassinat durant els últims anys molts cristians i unes altres minories religioses i nacionals. El cas més greu és Sudan (on paradoxalment els maten al sud però ara tenen una relativa llibertat a la capital, cosa que sol passar a la majoria dels països musulmans: obren la mànega a les capitals on hi ha representació diplomàtica). A Indonèsia també hi hagué massacres fa uns anys (i en part encara continuen). A Iran la població està contra el règim, que fa anys segrestava líders protestants i els feia desaparèixer (a Txetxènia inclús els tallaven el cap, a Sudan els crucifixaven, ara ja no). El règim més intolerant és Aràbia Saudita, corrupte i amb una policia religiosa semblant a la GESTAPO. Em vaig escriure amb un filipí tancat en una presó clandestina d'eixa policia i em contà (m'escrivia en paper de ceba, molt lleuger, que traia dins de bolígrafs a través d'alguna visita o intermediari) que havien decapitat un amic seu per fer cursos bíblics. A Egipte, en canvi, el poble és militant en favor de l'Islam, però donen ajuts i discriminen els coptes perquè s'islamitzin i oblidin el copte (als turistes els diuen que a les esglésies coptes parlen "llatí", per amagar que és copte, la llengua derivada de l'Egipte faraònic), per obrir una església han d'adreçar-se al Ministeri i esperar anys. A la majoria de països musulmans, de fet, està prohibit obrir esglésies o convertir-se de l'Islam a una altra religió, generalment els "apòstates" tenen problemes molt greus amb les autoritats i amb la pròpia família. (Per cert, Obama era musulmà, abans de convertir-se al cristianisme, sembla un cristià prou modern, però en un polític vés tu a saber).

La única potència que sovint ha plantat cara a les massacres ha estat els EUA. Europa quasi sempre s'ha inhibit. Tanmateix encara passa EUA com al dolent i Europa com a la democràtica (si Espanya algun dia torna al genocidi contra Catalunya també s'inhibiran o encara l'ajudaran, només EUA pot ser-nos una alternativa). Això és mentida: Europa normalment no ha estat mai més democràtica que els EUA, o és per l'estil o és pitjor. L'esquerra ha atacat la intervenció de Clinton (un wilsonià, és a dir, partidari de la independència de les nacions) a l'ex-Jugoslàvia adduint que el govern (genocida) serbi era "socialista". Quina barra més gran! Fou des de llavors que deixí de ser anti-OTAN, almenys l'OTAN serví per impedir alguns genocidis. I els bosnis i els kosovars eren musulmans!! L'esquerra no

digué res de Timor, independent gràcies a Clinton. En canvi bramà quan bombardejà el genocida Sudan, sense dir res de la política del govern islamista. És per això que, finalment, encara que de tarannà sempre he estat esquerrà, em fot tant de fàstic *aquesta* esquerra, que m'he fet antiprogre i pràcticament he deixat de dir-me esquerrà. Tenen tota la misèria que es mereixen.

Em xoca moltíssim que l'esquerra independentista sempre estigui amb Palestina i ignori els morts jueus o el genocidi islamista al Sudan, que dura més de 20 anys i s'ha cobrat uns tres milions de víctimes. És escandalós i em dona que pensar una cosa: que si l'esquerra independentista (basca, catalana, andalusa o la que fos), arribàs al poder, cosa que no passarà entre altres coses per la profunda incompetència de la que fan gala, tindriem Envers Hoxhas i Stalins i khmers rojos a dojo. La veritat, vist tot, que em quedi com estic, fatal, però sense camps de concentració.

Igual que bosnians o georgians que he conegut. Uns bosnians del meu hospital, exiliats per la guerra, encara parlaven contra "el valenciano" perquè deien, els molt animals "que podia provocar una guerra civil". Porten el verí en l'ànima. Avui mateix un georgià d'un grup internacional de viatges al qual he escrit per saber com va per allà, em contestà dient tot indignat que ell està en contra de la llibertat de Catalunya, perquè què fariem amb tants de petits Estats?. Progropihos. Totalitaris en versió moderna. Gent sense ètica, sense cervell, lliberticides víctimes de lliberticides. El món és pura misèria.

A pobles valencians on hi ha barris de majoria musulmana, les dones nomusulmanes que passen amb minifalda són insultades i fins i tot sacsejades. Quan és Ramadà, hi ha musulmans que diuen que els batles haurien de prohibir que sonen les campanes de les esglésies perquè "els destorba el dejuni" amb tocs d'una religió que no és la d'ells.

Aquests "detallets" demostren el que tenen al cap molts musulmans de ca nostra, en gran part integristes.

La majoria dels valencians no som xenòfobs, volem i necessitem acollir bé la immigració, però sí volem la llibertat i rebutgem la imposició i l'opressió islamonazi que pretenen imposar-nos.

Els islamonazis vingueren primer per les dones i les tancaren a casa a parir, i no alcí la veu perquè jo era home.

Després vingueren pels homosexuals i fornaris per lapidar-los i jo callí perquè

no era homosexual i era casat i fidel.

Després pels berbers, kurds, dinkes, nubis, per arabitzar-los o exterminar-los...i jo callí perquè no era de cap d'eixes minories nacionals.

Després pels comunistes i sindicalistes perquè no conscienciaren els pobres, i no alcí la veu perquè jo no era comunista ni sindicalista.

Aleshores vingueren pels cristians per deixar-los sense drets civils i prohibir-los bastir temples, i no alcí la veu perquè jo no era cristià.

Finalment vingueren pels secularistes ateus i humoristes que feien acudits de les barbes del profeta, i jo callí perquè ja s'apanyaran.

...I aleshores vingueren per mi -i llavors ja no hi havia ningú que alçara la veu.

Des d'un punt de vista marxista-leninista és dubtós i molt incert el que dius.

El camarada Enver Hoxa, líder d'Albània durant més de trenta anys reivindicava Kosovë, en tant que territori amb majoria albanesa. El camarada Slobodan Milosevic tenia una altra idea, més semblant a la teva. No sé el que pensava el camarada Nicolae Ceaucescu, però possiblement deuria tenir la idea que més li convenia en aquell moment.

Consultaré als camarades de l'Esquerra Independentista Revolucionària dels Països Catalans (EIR) quina és la seva posició respecte del tema. Serà sens dubte una resposta adequada, intel·ligent, reveladora, justa i serena que donarà llum i esperança a tant d'orfes ideològics que no entenem del tot i en profunditat la maldat de l'imperialisme ianqui.

Sens dubte que els de l'EIR sabran explicar com els pobrissons albanokosovars enarboren banderes ianquis per a saludar la seva independència. Quina incongruència! Quina falta de sentit! Sens dubte que els de l'EIR ens ho expliquen.

Avançaré un esbòs de resposta:

Crec que quan Enver Hoxa reclamava Kosovo, Kosovo era Albània. Quan Slobodan Milosevic reclamava Kosovo, aleshores Kosovo era Sèrbia. Ara que els americans han fet el que els hi ha donat la gana o sigui Kosovo independent, és hora d'oposar-se al que han fet els americans. Poc importa el que Kosovo en realitat siga.

Ricard Colom

Cos i esperit

"La part més sana del nostre cos és la que més exercitem" (Luci Anneu Sèneca, 4 ó 2 a.C.-65, escriptor i filòsof estoic hispanoromà).

"Sempre pas directament a la pàgina d'esports, perquè hi vénen enregistrades les plusmarques de la gent. La primera pàgina no en duu més que els fracassos" (Earl Warren, 1891-1974, californià d'origen noruec, cap de la Cort Suprema dels EUA).

"Ningú mai no diu: *"Sols és un joc"*, quan està vencent el seu equip" (George Carlin, *1937, comediant i actor novaiorquès).

"Pensa que l'exercici corporal sols aprofita temporalment, mentre que la pietat aprofita per a sempre, perquè compta amb la promesa de la vida, per a la d'ara i per a la de l'avenir" (Pau a 1ª Timoteu 4:8).

"Som rucs de càrrega, mentre que sàpien que ens queda alguna cosa a la butxaca, aniran pujant impostos, taxes, preus, euribors i el que sia per a deixar-nos ben escudats i amb allò just per a sobreviure. Som plebs i ens tracten com a plebs. Ens tenen estudiats amb tota mena d'enquestes, estudis de mercat, psicologia de masses, etc. Som un especimen a explotar psíquicament en mans del Gran Capital financer i els seus gestors estatals. I la gent no se n'adona. Guanya "Espanya" (l'equip) i prestigien la marca, una marca que els entabana, els encega i serveix per a anar esquilant-los i esborrant la seua personalitat i la seua individualitat i capacitat de pensar lliurement.

Conductisme de masses, en diuen. La vida és obscena en mans dels interessos creats" (Autocitació).

"La repetició rutinària fa que els versos sagrats es rovellen; la manca de reparació fa rovellar les cases, la manca d'exercici sanitos fa rovellar la bellesa; la negligència és el rovell del vigilant" (Del principal llibre sagrat budista, escrit en Pali, dit *"Dhammapada"*, La sendera, 20/280).

"Un hom qui no reacciona quan li venen una bufetada sense motiu, té alguna cosa de campió de boxa" (Hyppolyte Jean Giraudoux, 1882-1944, escriptor francès).

Esport i treball.

"Una cosa essencial al treball i que el defineix i distingeix de l'esport és la creació. El treball crea sempre. L'esport en canvi és eixorc, tret de la utilitat que té per a la protecció de la salut i l'augment de l'atracció sexual" (Gregorio Marañón, 1887-1960, metge i escriptor foraster).

Esport i nació. La manipulació.

"Actualment el nom d'Espanya serveix per entumir les masses embadalides en els esports. La massa necessita un entusiasme col·lectiu; polític per tant. Però

Esport

Espanya no li consent entusiasme col·lectiu autènticament polític, sigui de grup, sigui de classe o de comunitat nacional. L'esport ha estat el succedani i el tòpic aglutinador. I el poble, enfavat davant el televisor, s'ha empassat la píndola. Qui va inventar el mot "Espanya" i "español" va descobrir un narcòtic" (Mossèn Josep Armengou, Berga 1910-1976, eclesiàstic i escriptor catalanista).

"L'esport està bé per a practicar-lo, però l'Estat i els mass mèdia (esbirros de la Gran Banca) no se'n preocupen gaire, en canvi sí que es preocupen i molt de l'espectacle de masses, que serveix per a especular, emblanquinar diners negres, fer patriotisme (una bona manera per a impedir pensar la plebs i fer-li empassar tota mena d'abusos i utilitzar-la com a carn de canó), embadocar i gregaritzar, és a dir, crear una normopatia o gregarisme social d'estupidització massiva, incapaç de veure amb realisme les coses ni de defensar els propis interessos front als abusos del Poder. De l'esport-espectacle tot és ben aprofitable fins a la cueta" (Autocitació).

"La música i l'esport, amb la religió, són centres motors principals de consciència nacional. Tot poder colonial allò que més intentarà és arrabassar aquestes àrees a la consciència autòctona per alienar-les en favor del poder ocupant estranger" (Autocitació).

"Fan la "Selección". La "selección" és identificada pels mass mèdia amb el poble i amb l'Estat: tots són Un, en la manipulació psíquica: *"Oh, España!"*. Per tant, tot aquell que critiqui l'Estat és com criticar la selecció o el poble: criticar el nom de l'Estat ("Espanya") s'esdevé com un atac personal, vet ací el parany. Les empreses particulars fan negoci amb la selecció, beneficien la marca "Espanya" i es beneficien de l'espanyolisme ambiental. Han creat una mena de forat negre de la confusió, de la manipulació i del fanatisme, és a dir, d'allò que permet abusos i injustícies i posa el mateix poble fanatitzat, com a les guerres, de simple carn de canó. Darrere, en l'ombra, la gran Banca controla els mass mèdia i l'Estat, i guanya més del 30% anual a costa del poble idiotitzat i inert" (Autocitació).

Esport i dona

"Com ha de ser una atleta dona de bona abans que simplement la considerem una atleta?" (Athora desconeguda).

"L'esport és la única ocupació humana on les dones accepten llur inferioritat i llur incapacitat de competir amb l'home. Potser perquè els resultats esportius poden ser mesurats amb el metre i amb el rellotge" (Hyppolyte Jean Giraudoux, 1882-1944, escriptor francès).

*"She skied - But loved the sea
yet loved her family more
Thus she quietly waits
in this beautiful place
for those who love*

the mountains and the snow

Oct. 21, 1916 - July 23, 1976 /

Ella esquiva - Però la seva dèria era la mar

Encara que es delia encara més per la seva família

Així silenciosament espera

en aquest bonic lloc

els que es deleixen per les muntanyes i la neu"

(Epitafi, 21 d'oct., 1916 - 23 de juliol, de 1976).

Ensinistrament.

"Com més practico, més sort tinc" (Gary Player, *1935, jugador de golf sudafricà).

Boxa

"Hi ha les coses més agradables a fer que calfar-se a colps entre dos persones" (Muhammad Ali, *1942, gran boxador afroamericà).

Futbol

"El futbol és un esport que té la mateixa relació envers l'educació que el toreig amb l'agricultura" (Elbert Hubbard, 1856-1915, periodista i escriptor satíric estadounidense).

La victòria en esports.

"Quan perd, bec; i si guany faig festa" (Bo Belinsky, 1936-1970, jugador de beisbol de N.Y.).

"Quan vas guanyant, la cervesa té un millor tast" (James Joseph "Jimmy" Dykes, 1896-1976, entrenador de beisbol de Pennsylvania).

"Guanyar ho és tot. Els únics que se'n recorden quan arribes en segon lloc són la teva muller i el teu gos" (Damon Graham Devereux Hill, *1960, pilot londinenc de Fórmula-1, al *"Sunday Times"*).

"Guanyar no ho és tot, però el desig de guanyar sí" (Vince Thomas Lombardi, 1913-1970, entrenador novaiorquès).

"Guanyar no ho és tot, és la única cosa" (Vince Thomas Lombardi, 1913-1970, entrenador novaiorquès).

"Si no jugues per a guanyar, per què marques gols?" (Llei de Vernon).

"Tot sembla més agradable quan guanyes. Les noies són més boniques. El tast dels cigars millor. Els arbres més verds" (Alfred Manuel "Billy" Martin, a.k.a. Alfred Manuel Pesano, *"The Brat"* i *"Billy the Kid"*, 1928-1989, jugador i mànager estadunidenc de beisbol).

"Quan has guanyat, res no et fa mal" (Joe Namath, *1943, esportista de Pennsylvania).

"Guanyar et fa feliç per tot el dia" (James Sherman "Jimmy" Wynn, *1942, jugador de beisbol, d'Ohio).

Citacions: <http://art-de-viure.spaces.live.com/default.aspx>

Ricard Colom

Origen i base social del totalitarisme

La covardia, el gregarisme de la majoria silenciosa

“Una societat de llanuts ha d’engendrar, amb el temps, un govern de llops” (Bertrand de Jouvenel, 1903-1987, economista, ecologista, diplomàtic i professor parisenc).

“L’home mor en tots aquells que mantenen silenci davant la tirania” (Wole Soyinka, *1934, escriptor nigerià).

“El comunisme i el feixisme o el nazisme, encara que pols a part quant a contingut intel·lectual, són semblants en el que tenen de crida emocional al tipus de la personalitat que gaudeix de submergir-se en un moviment i sotmetre’s a una autoritat superior” (James A.C. Brown, 1911-1964, escriptor i crític social nord-americà).

“Els sistemes dictatorials empenen amenaces i terror per tal d’induir a aquesta conformitat; els països democràtics, la suggestió i la propaganda. És palès que hi ha una gran diferència entre els dos sistemes. En les democràcies, la disconformitat és possible i, de fet, no està totalment absent; en els sistemes totalitaris, sols uns quants herois i màrtirs refusen l’obediència” (“L’art d’estimar”, 1956, Erich Fromm, 1900-1980, psicoanalista alemany nacionalitzat estatunidenc).

“No hi ha cap calamitat que una gran nació pugui afavorir que arribi a la resultant d’una total submissió per a fer el mal i la injustícia” (Grover Cleveland, 22è President dels Estats Units: 1885-1889, 1893-1897).

“Qui no té res d’individual per a vantar-se’n, es vanta d’haver nascut ací o allà” (Arthur Schopenhauer, 1788-1860, filòsof pessimista alemany en descriure com el nacionalisme d’Estat és la base mental per a qualsevol totalitarisme sagnant).

La demagogia, la violència, el desordre de la minoria rebel

“Quant un poble s’ha tornat incapaç d’autogovernar-se i està en condicions per a sotmetre’s a un amo, tant se val d’on provingui aquest” (Georges Washington, 1732-1799, independentista estatunidenc).

“Entre allò horrible –dretes espanyoles- i allò impossible –utopies inconcretas i desgavellades- sempre triomfarà l’hor-

rible” “Entendre la condició o natura humana és imprescindible per a fer bé qualsevol cosa, però encara més per a dissenyar una política. Altrament sorgeixen ideologies somiatruïtes i demagògiques que, en voler anar contra la natura humana cauran fatalment en la repressió i el totalitarisme” (Autocitació).

“Si corres sempre endins/ de la nit del teu odi,/ cavall foll Sepharad,/ el fuet i l’espasa/ t’han de governar.

No pot escollir príncep qui vessa sang,/ qui ha traït o roba/ o qui no alça a poc a poc/ el temple del seu treball.

Amb el foc primer cremes la llibertat.

Atansa’t a mirar-te/ en aquest glaç,/ aprèn el veritable/ nom del teu mal:/ en el rostre de l’ídol/ t’has contemplat” (“La Pell de Brau”, V, de Salvador Espriu, 1913-1986, poeta de la resistència catalana antifranquista).

“Sorgeixen contra la violència armada les objeccions que en Gonzalo Arias resumeix en quatre punts: 1. Que té un caràcter numantí. 2. Amb resultats contraproductius. 3. Exclou arbitràriament uns altres recursos. 4. És una acció totalitària” (“La No-violència en Euskalherria: una esperança”, d’Amics de l’Arca, grup cristià no-violent).

“A muntó dels homes que saben com matar un tirà no saben com governar un país” (Oskar von Wertheimer, escriptor alemany de tema històric).

“Amb el poder mantenim una relació ambigua: sabem que si no existís autoritat ens menjaríem els uns els altres, però ens agrada pensar que, si no existissin els governs, els homes s’abraçarien” (Leonard Cohen, *1934, malencònic cantautor canadenc de la vella revolució).

“Quan hom proclama la terra com a realitat darrera, quan el poder de l’home és considerat com el factor decisiu de tot, apareixen utopies que prometen el cel i duen l’infern, anuncien solidaritat i assoleixen solitud, proclamen un ordre nou i, un món nou però no ens treuen l’amarga sabor de les coses velles...” “El món, tal com és, no pot ser el lloc (global) del regne de Déu (1ª Corintis 15:5). Ha de ser del tot capgirat. Hi ha una alienació fonamental que

no permet una bondat perfecta, una identitat plena ni una absoluta felicitat. Realització i alienació hi caminen sempre ple-gades. D’ací que, per molt optimista que sia la fe cristiana, haurà de predicar sempre, i també la paciència de suportar i acceptar l’inevitable i ens ensenyarà a ser autocrítics (...). Hom en dedueix la permanent actualitat de la teologia de la creu que sempre denuncia l’optimisme desmesurat” (Parlem de l’altra vida, Leonardo Boff, teòleg brasiler expulsat per la Inquisició vaticana).

La injustícia, l’egoisme dels qui detenten el poder

“Les injustícies no són tant producte d’una manca de sentit de justícia per part de la gent, com el resultat d’interessos actuant sobre l’enorme rutina i inèrcia del gregarisme de la massa atabalada i desmotivada” (Autocitació).

“Freder: Eren les mans d’ells les que construïen aquesta ciutat nostra, Pare. Però on van a parar les mans en el teu esquema?”

Joh Frederson: Al propi lloc que els pertoca, a les fondàries.

Maria: ‘Construïrem una torre que arribarà fins a les estrelles!’ Havent concebut Babel, i encara incapaçs de construir-la ells mateixos, en tenien a milers per a bastir-la per ells. Però els qui treballaven no sabien res dels somnis dels qui ho planejaven. I les ments que planejaven la Torre de Babel no es preocupaven per a res dels treballadors que la construïen. Els himnes d’elogi per a uns pocs es convertien en les malediccions de la majoria — BABEL! BABEL! BABEL! — Entre la ment que planeja i les mans que construeixen hi ha d’haver un Mitjancer, que ha de ser el cor” (“Metropolis”, 1926, fantàstica pel·lícula del neorealisme alemany, d’en Fritz Lang, 1890-1976, director de cinema vienès nacionalitzat estatunidenc, Mestre de la Foscor).

“Yo no he sido nunca lo que llaman españolista ni patrioter. Pero ante estas cosas me indigno. Y si esas gentes van a descuartizar a España, prefiero a Franco” “Una persona de mi conocimiento asegura que es una ley de la historia de España la necesidad de bombardear Barcelona cada cincuenta años.

El sistema de Felipe V era injusto y duro, pero sólido y cómodo. Ha valido para dos siglos” (“Memorias”, de Manuel Azaña, 1880-1940, President de la República Espanyola).

“En la mesura que mantens algú sotmès, alguna part teva ha de raure-hi per tenir-lo a sota, la qual cosa vol dir que no pots elevar-te com altrament sí podries” (Marian Anderson, 1897-1993, cantant afroamericana).

La amoralitat generalitzada

“Quan el relativisme moral és absolutitzat en nom de la tolerància, els drets bàsics són relativitzats i la porta al totalitarisme queda oberta” (Cardenal Ratzinger, *1927, mà dreta del Papa Wojtyła).

“Vet ací el resultat de la guerra: una classe alta indiferent a les seves responsabilitats; una classe mitjana que ha renunciat als seus principis morals i un classe treballadora mal allotjada, mal nodrida i posseïda per un esperit de ressentiment” (William Somerset Maugham, 1874-1965, escriptor i espia anglès nat a França).

Psicologia del totalitari

“El totalitarisme naix de la negació de la veritat” “Determinar allò que és just i vertader per si i davant de si mateix és el millor brou de conreu per als totalitarismes visibles o encoberts, com mostra palesament la història” (Monsenyor Antonio Cañizares Llovera, arquebisbe de Toledo, *1945, Utiel).

“Era un home molt gras, però actiu i d’una estupidesa increïble, una massa d’entusiasmes imbecils, un d’aquells idiotes dels quals, encara més que no de la Policia del Pensament, depenia l’estabilitat del Partit” “En el dia sisè de la setmana de l’Odi, després de les desfílades, discursos, crits, càntics, banderes, pel·lícules, figures de cera, retronys de trompetes i tabals, arrossegament de peus cansats, cruixits de tancs, bronzir de flotons aeris, salves de canonades..., després de sis dies de tot això, quan el gran orgasme polític arribava al punt àlgid i la malícia general contra Euràsia era ja un deliri tan exacerbada que si la multitud hagués pogut

emparar-se dels dos mil presoners de guerra eurasiàtics que havien estat penjats públicament el darrer dia dels festeigs, els hauria esquarterat..., en aquell moment tot just havia estat fet públic que Oceania no era en guerra contra Euràsia. Oceania lluitava ara contra Àsia Oriental. Euràsia era aliada. És clar, no van reconèixer que s’hagués produït cap engany. (...) Però, tot seguit, es produí una tremenda commoció. Les banderes, els cartells que decoraven la plaça anaven tots errats. Aquells no eren els rostres de l’enemic. Sabotatge!. Els agents d’en Goldstein n’eren els culpables! Hi hagué un canyaret fenomenal mentre tothom es dedicava a arrencar cartells i a fer malbé banderes, tot xafant a continuació els bocins de paper i cartró esguerrats. (...) Al minut següent, la massa tornava a cridar el seu odi exactament com adés. Sols que l’objectiu havia canviat” (“1984”, novel·la escrita el 1948, Georges Orwell, pseudònim d’Eric Arthur Blair, 1903-1950, escriptor antitotalitari anglès i lluitador antifeixista a Catalunya).

“Quina sort per als governants que els homes no pensin” (Adolf Hitler, 1889-Berlín, 1945, dictador i genocida).

“El vostre pensament és un antic dogma que no pot canviar-te, ni tu a ell. El meu és novell i em repta i jo a ell, dia i nit” (Jubran Khalil Jubran, 1883-1931, escriptor i artista libanès).

“Les tendències totalitàries estan pregonament arrelades en la psique i la societat humanes, i certament allò estrany no és que hi hagi dictadures sinó, més aïna, que hi hagi democràcies. La rutina, la peresa de pensament, la mesquinesa, la inseguretats, la superficialitat, la mediocritat... són trets molt generalitzats entre la gran massa i la fan automàticament brou de cultiu de tota mena de prejudicis, intoxicacions i malentesos. Les tendències corporatives en tota mena d’organitzacions i d’ideologies fan que, per pes mort, s’escolin devers pensaments fonamentalistes, sobretot si estan poc diversificades. Sols la diversitat cultural no massa desequilibrada de religions i nacions dins un Estat o una àrea fa de contrapès perquè convisquin. I una bona economia -que el poder vulgui pro-

tegir- segella l'estatu quo de tolerància: per simples interessos materials i egoistes, que fan possible les democràcies burgeses occidentals" (Autocitació).

Origen del totalitarisme en concepcions polítiques:

El control estatista sobre la societat civil

"La màxima que afirma que els governs deuen ensinistrar les persones a anar pel bon camí, sona bé. Però hi ha qualque raó per a creure més versemblant que un govern dugui les persones cap al camí correcte que les persones s'adonin del camí correcte per si mateixes?" (Thomas Babington Macaulay, 1800-1859, historiador, assagista i estadista anglès).

"La noció que l'església, la premsa, i les universitats deuen servir l'Estat és essencialment una noció comunista. En una societat lliure que aquestes institucions deuen ser totalment lliures – que és dir que tenen la funció de servir com a xecs sobre l'Estat" (Alan Barth, 1906-1979, periodista estatunidenc).

"A les acaballes d'un segle que ha vist les maldats del comunisme, del nazisme i d'altres tiranies modernes, l'impuls per centralitzar el poder roman sorprenentment insistent" (Joseph Sobren).

"El totalitarisme espanyol ens permet de satisfer tants egoismes individuals com puguem, però ens prohibeix de tenir cap aspiració de signe col·lectiu, cap desig de projectar-nos en una comunitat que ens identifiqui. I àdhuc a tenir cap idea pròpia sobre la vida comunitària. Ells sols, els colonitzadors, són els amos del país. Et permetran de tenir cotxe, però ells et marcaran els itineraris i et taxaran el carburant" "El mite d'Espanya ha estat secularment l'instrument d'opressió d'homes i pobles, a ús d'unes classes privilegiades acaparadores del poder. Per això, qualsevol ideologia totalitària que s'estimi, sigui del color que sigui, voldrà conservar el mite. No trobaria cap més eina millor per afermar el seu domini. Per això Espanya i totalitarisme són idees correlatives L'Espanya que coneixem de segles és una violència històrica que el franquisme ha portat a l'últim extrem. Aquesta violència ha anat amargant els pobles que en són víctimes, començant per la mateixa Castella. Per això a Espanya no pot encaixar-hi cap règim normal i sembla que només hi són possibles els règims de mal

humor: la subversió i la tirania" "Quan Déu vol castigar un poble li envia un home providencial.

És molt difícil que un moviment subversiu, àdhuc la revolució triomfant més justificada, no degeneri en dictadura personalista, burocràtica i policíaca, que arriba a fer odioses les idees que l'havien promoguda.

Moltes revolucions triomfants, més que un canvi de sistema, han portat un canvi de persones. En aquests casos esdevé més eficaç una evolució sostinguda que una revolució. L'evolució ideològica, quan ha pres en la mentalitat de les masses és sempre irreversible.

Cap de les dues repúbliques espanyoles no va fer una vera revolució perquè cap no va saber aplicar el remei bàsic, l'únic verament subversiu, revolucionari: el federalisme ultrancer. Tota revolució unitària que es produeixi a Espanya serà sempre un canvi de tirans però amb la mateixa tirania" (Mossèn Josep Armengou, Berga 1910-1976, eclesiàstic i escriptor catalanista).

"Sóc fill d'una nació els veïns de la qual l'han damnada a mort repetidament, però que ha sobreviscut i ha restat fidel a si mateixa (...) Jo us dic: per tots els mitjans de què disposeu, vetlleu per aquesta sobirania fonamental que posseeix cada nació en virtut de la seva pròpia cultura. No permeteu mai que (...) sia la rapinya de cap interès polític o econòmic. No permeteu que s'esdevingui víctima de totalitarismes, imperialismes o hegemonies, per a les quals l'home sols compta com a objecte de dominació i no com a subjecte de la seva pròpia existència humana" (Joan Pau II, nacionalista polonès però aliat anticatalà –per pactes diplomàtics- de l'oligarquia espanyola).

Els deliris de grandesa

"Quan la política promet de ser redempció, promet massa. Quan pretén fer l'obra de Déu, s'esdevé no pas divina, sinó demoníaca" (Cardenal Joseph Ratzinger, cervell gris alemany de la Cúria vaticana).

"Si el III Reich hagués guanyat la Segona Guerra Mundial, ja s'havia disposat la deportació de població d'origen català –independentment de la seva ideologia-, cap a camps de concentració al nord d'Àfrica, i el posterior repoblament de la terra catalana amb gent vinguda d'altres terres d'Espanya.

Com que el destí bèl·lic va impossibilitar complir amb la primera part del projecte genocida dels franquistes, no es va dubtar posteriorment de provocar l'allau migratori bestial que va patir Catalunya durant la dictadura, amb el fi de descohesionar la nació catalana" (Dr. Franz-Berndt Speicher, L'Estel de Mallorca, 1•7•1997).

"España és l'Estat que més temps ha imposat la Inquisició –quasi quatre segles-, l'últim occidental a l'hora d'abolir l'esclavitud i el que ha comès genocidis més immensos –més de 100 milions només a Amèrica. El PP vol reforçar semblant nacionalisme totalitari i tornar a les de sempre amb manipulacions subliminals i emocions patriotes teledirigides pels mèdia esbirros" "Els totalitarismes, fins i tot els qui estan sols en embrió, com ara –normalment- els partits comunistes de països occidentals-, però també gent individual amb aquest tarannà superideològitzat, dogmatitzat, comencen sempre manipulant la veritat, impeding la lliure expressió de veus dissidents, incloses les de la pròpia orientació ideològica, per ex., dels mateixos comunistes dissidents. Censuren, escapcen la veritat, falsifiquen les dades objectives. D'ací endavant estaran capficats a fer passar per l'embut la mateixa realitat, àrdua tasca que sols podran aconseguir amb grans dosis d'autoengany, violència i autoritarisme" (Autocitacions).

"El diable no està disposat a ser oblidat permanentment. Segons en Lewis, de moment el diable juga a ser oblidat, però com a bon envanit, a llarg termini espera reaparèixer en les anomenades "forces naturals". Quan el diable aconsegueixi homes materialistes i escèptics que no creuen en Déu però que adoren "forces naturals" com els instints o el poder o el plaer, haurà obtingut "bruijots materialistes". Obtinguts els "bruijots materialistes", el diable suposa que estarà a un pas de derrotar a Déu" (Una Aproximació a la Psicologia Satànica, de Ricardo Burgos López sobre Cartes del diable al seu nebot, de Clive Staples Lewis, 1898-1963, novel·lista anglicà nord-irlandès).

Citacions: <http://art-de-viure.spaces.live.com/default.aspx>

Ricard Colom

Josep Huguet titlla Solbes 'd'irresponsable i insolidari' per no 'aprimar l'Estat'

Minuts abans d'inaugurar la quarantena edició de la Universitat Catalana d'Estiu (UCE) el conseller d'Innovació, Recerca i Universitats, Josep Huguet, ha advertit durament dels efectes del finançament injust tant pel Principat com pel conjunt dels Països Catalans. De fet, considera que els diversos territoris pateixen una 'unitat d'espòli' que obliga a 'moure fitxa deixant de banda ideologies i les batalles de símbols'.

Per altra banda, ha considerat que l'autèntic 'insolidari i irresponsable' és el ministre espanyol d'Economia, Pedro Solbes, ja que 'centrifuga els problemes a les comunitats autònomes mentre es queda tots els recursos'. En aquest sentit, segons Huguet, hauria de donar explicacions per no aprimar l'estructura de l'Estat, que es comporta com un autèntic 'dinosaur'.

L'estat del benestar en perill

'L'estat del benestar podria fer fallida sinó es garanteix un finançament just'. D'aquesta manera clara s'expressa el conseller Josep Huguet que recorda que tan sols es demana 'justícia'. Així mateix, considera que actualment es fan 'malabarismes' per tal de donar un servei de mínims als ciutadans. Mentrestant, la crisi de la construcció i la derogació de l'impost del patrimoni, ha deixat la Generalitat amb 2.000 milions d'euros menys. Huguet ha aprofitat l'oportunitat per carregar contra Convergència i Unió: 'l'anterior govern de dretes no li calia demanar més ja que no feia polítiques socials'. Tot plegat en un context de crisi -'la primera de l'època de la globalització' - que es podria allargar de tres a cinc anys.

'Cal aguantar el pols'

Respecte el famós front comú dels partits catalans Josep Huguet ha recordat la necessitat 'd'aguantar el pols' en un moment de nervis a Madrid. Tanmateix, ha volgut diferenciar el paper dels partits en qüestions com l'aprovació dels pressupostos de l'Estat amb el del Govern en el finançament. 'El Govern ha de consensuar amb l'oposició una proposta i després negociar-la a Madrid sense aixecar-se de la taula però no firmant un mal acord'. Els partits, segons Huguet, tenen l'obligació de 'pactar aquí i mullar-se allà' i deixar la vella tradició de 'prendre el pont aeri i anar de rebaixes'. El conseller espera que aquesta vegada sigui la vençuda i no es trenqui aquesta unitat.

Arnau Urgell ·

Enviat especial a Prada de Conflent

Estupidesa de la plebs

La massa cega.

“La multitud està sempre equivocada” (1684, Wentworth Dillon, Comte de Roscommon, ca.1633- 1685, poeta i comte anglo-irlandès).

“El nombre d'arrepregats és infinit” o “El que és tort no es pot adreçar; amb el que manca, no hi pots comptar” (*Qohèlet* o *Eclesiastès* 1:15, atribuït al rei Salomó. S. X a. de C.).

“L'objectiu sencer de política pràctica és de mantenir la plebs alarmada [i de manera clamorosa per a ser menada “cap a la seguretat”] tot amenaçant-la amb una sèrie interminable de follets, tots ells imaginariis” (Henry-Louis Mencken, 1880-1956, escriptor i editor estatunidenc).

“El resultat de les polítiques desinformatives i manipuladores dels mass mèdia és la creació d'un ciutadà de laboratori controlable pel poder, una persona superficial, desvitalitzada, que té prou informació però sens ordenar significativament ni coherent. Una persona aparentment culta i lliure però en realitat profundament inculta i esclava” “Vivim en un món controlat per la imatge i els mèdia. Els mèdia són propietat de grans accionistes i de la gran Banca i de l'Estat, que decideixen què cal inocular al cervell de la població per a millor controlar-la i explotar-la psíquicament i econòmicament, sense que els doni problemes. Així, el Poder polític nu i l'avarícia per les riqueses creen un teló oficial del que és normal i del que no, segons llurs interessos. La plebs queda, indefensa, en llurs garres, com a una massa sense cervell. De qui gosa pensar en fan un “diferent”, és a dir, un anormal amb fama de sociòpata i, en el millor dels casos, per assimilar-lo, un “intel·lectual” (Autocitació).

“Som rucs de càrrega, mentre que sàpien que ens queda alguna cosa a la butxaca, aniran pujant impostos, taxes, preus, euribors i el que sia per a deixar-nos ben escurats i amb allò just per a sobreviure. Som plebs i ens tracten com a plebs. Ens tenen estudiats amb tota mena d'enquestes, estudis de mercat, psicologia de masses, etc. Som un especimen a explotar psíquicament en mans del Gran Capital financer i els seus gestors estatals. I la gent no se n'adona. Guanya “Espanya” (l'equip) i prestigien la marca, una marca que els entabana, els encega i serveix per a anar esquilant-los i esborrant la seua personalitat i la seua individualitat i capacitat de pensar lliurement.

Conductisme de masses, en diuen.

La vida és obscena en mans dels interessos creats” (Autocitació).

“L'esport està bé per a practicar-lo, però l'Estat i els mass mèdia (esbirros de la Gran Banca) no se'n preocupen gaire, en canvi sí que es preocupen i molt de l'espectacle de masses, que serveix per a especular, emblanquinar diners negres, fer patriotisme (una bona manera per a impedir pensar la plebs i fer-li empassar tota mena d'abusos i utilitzar-la com a carn de canó), embadocar i gregaritzar, és a dir, crear una normopatia o gregarisme social d'estupidització massiva, incapaç de veure amb realisme les coses ni de defensar els propis interessos front als abusos del Poder” (Autocitació).

“Al món hi ha dos tipus d'humans: El ramat i el tonedor que els pela, els ven la llana a bon preu” (Noel Clarasó, 1905-1985, comedígraf català).

Nivell cultural i mental.

“Per a la major part de les persones la major part del temps, la política tendeix a ser un joc de cap que es manifesta per la inundació de retrats amb què periòdics, les revistes, la televisió i les discussions polítiques els confronten. Aquests retrats creen un panorama mòbil d'un món, que està, en la pràctica, tancat per a la massa” (1976, Murray Jacob Edelman, escriptor britànic especialitzat a desemmascarar la farsa política).

“No demanis peres al'om” (Refrany català). “D'on no n'hi ha no se'n pot traure” (Refrany valencià).

“Jo jugava amb la idea de fer un llibre de cuiners. Les receptes havien de ser les rutinàries: com fer torrades, cafè instantani, cors d'enciam i *brownies*. Però com una atracció afegida, en cap cas, la meua idea no era d'encolomar-hi un ou ferrat a la coberta. Trob que molta gent que odia la literatura però que s'estima els ous ferrats el comprarien si l'oferíem bé de preu” (Julius Henry Marx, *Groucho*, 1890-1977, comediant i escriptor estatunidenc).

“La generalitat dels homes nedem dins l'oceà de la vulgaritat” (“*Els neguits d'en Xanti Andia*”, 1910, de Pio Baroja, 1872-1956, novel·lista i metge basc, membre de la generació del 98).

“Ella, Déu sap quant ha que ja era consumida. Quan la soterrava –par que fos ahir-, li havia donada una besada piadosa en el front, i son glaç havia convertits en cendra aquells calius de sa juvenesa. Ell, l'enemic, la causa de sa vida morta, al punt arribaria a tributar-li vassallatge. Aquesta idea se

remogué tota indecisa dins l'esporguim de sa pensa atrofiada. Un sentiment de venjança, vagarós, com si fos d'altre, estremí lleument la llisor de boira, i una rialla galvànica vagà sobre sos llavis formant feixos de rucs que s'amagaven dins les queixeres sens alterar la seriositat empedreïda dels altres músculs facials” (“*Entre dos mons*”, de Salvador Galmés i Sanxo, 1876-1951, capellà de St. Llorenç d'es Cardassar, Mallorca).

“L'agència de publicitat “*Ruthrauff and Ryan*” es vantava de l'èxit obtingut en seguir l'exemple d'editors i directors de cinema, i dels “best sellers”, i instruïa el seu personal perquè ajustassin les seves redaccions segons una denigrant però indefugible realitat: “Després de tot, els homes i dones de la massa es caracteritzen per una increïble estretor mental. Durant la infantesa se senten atrets per les col·orines vives, la lluentor i el soroll. I en l'edat adulta mantenen unes reaccions bàsiques sorprenentment semblants” (Tomàs López, “*Aproximació a la telenovela*”).

“Per a la gent corrent, per a la immensa majoria de la gent, la realitat són imatges descoordinades plenes de contradiccions, un muntatge molt mal garbellat. I encara que hom pot anar, si vol i pot, aprenent indefinidament i en grans quantitats, sempre hi quedaran multitud de detalls mal garbellats” (Autocitació).

“Qui dicta la normalitat, els models socials (“*patterns*”), la centralitat escenificada en els platós que dirigeixen el pensament i les modes de la massa...? Els grans canals de la TV, el marketing de les grans empreses...”

I qui hi mana? La gran Banca i el capital transnacional.

Per tant, qui ens mana allò que hem de pensar, sentir, parlar i callar? Bàsicament els interessos egoistes i avariciosos d'una petita minoria dedicada a defensar el propi *status* de luxe embogit i insolent, allò que la Bíblia anomena *Mammon* (idolatria per les riqueses, avarícia) i “*l'esperit de l'aire*”, esperit d'engany diabòlic de l'opinió pública amorfa i injusta, amant de les mentides fàcils” (Autocitació).

“Per què els més espavilats semblen sempre els més ximples?” (D'una cançó de Zénit Hombre Don, cantant de rap madrileny).

“L'home, amb tota la seva sagacitat, tendeix al'estupidesa al'hora d'entendre per si mateix els misteris de Déu, com un ase és incapaç d'entendre l'har-

monia musical” (Johan Calvin, 1509-1564, teòleg de la Reforma, tot comentant 1ª Corintis 1:20).

“La mediocritat no coneix res més gran que si mateixa, però el talent instantàniament reconeix el geni” (Sir Arthur Conan Doyle, 1859-1930, novel·lista escocès).

“Una dona peca amb un nan i se sent molt poc repenida perquè el té per un pecat petit” (Gaetano Mosca, 1858-1941, polític sicilià i catequètic de dret polític).

Simple passions

“La gent no demana fets per a decidir-se. Prefereixen més aviat una bona emoció que els satisfà l'ànima que una dotzena de fets” (Robert Keith Leavitt, 1681-1757, historiador escocès).

“En les passions físiques violentes els homes no es diferencien entre si, sinó que tendeixen a quedar reduïts al mateix estat” (Thomas Elliot).

“Per una altra part, no deixis suposar a ningú que atribueix als altres motius indignes. En realitat, no tingueren cap motiu en llur vida. Els motius són cosa intel·lectual. No tingueren sinó passions, i tals passions són déus falsos que exigeixen víctimes a tota costa” (*Oscar Wilde* [Fingal O'Flahertie Wills], 1854-1900, escriptor dublinès).

“...Llevau-los les traves, afluixau lo cabestre,

jaquiueu-los anar, a regna ben solta, i de tals deixebles jamés siau mestre,

que per molt que fósseu subtil i més destre,

eixir no en porieu sens molta revolta” (“*La Brama dels Llauradors de l'Horta de València*” contra lo Venerable Mossèn Bernat Fenollar, prevere, ordenada per lo magnífic Mossèn Jaume Gaçull, cavaller, ca. 1490)

“La massa no pensa mai que pugui perdre en un canvi. Els dies de major alegria popular que enregistra la història, són els que han seguit els canvis dels prínceps i dels règims, sense que mai el sarau quedí torbat pel record de les innombrables decepcions que en la història humana se n'han seguit” (Gregorio Marañón, 1887-1960, metge i escriptor foraster).

Contrast: simples passions front a seny.

“Quan un geni de debò apareix al món, podem conèixer-lo per aquest senyal: que tots els idiotes s'alien contra ell” (Jonathan Swift, 1667-1745,

escriptor i periodista irlandès).

“Les dones nècies segueixen la moda, les pretensioses l'exageren, les de bon gust, en canvi, hi pacten” (Emile Le Tonnelier de Breteuil, Madame de Châtelet, 1706-1749, escriptora francesa).

“El tararot xala en obrar la infàmia; l'home intel·ligent, obrant amb saviesa” (Proverbis 10:23, de Salomó, 1020-929 a. de C., rei d'Israel).

“La ciutat no té pas resposta per a fites d'aquesta mena. Indiferent, s'enrosca entre les vides adormides, com a una gran anaconda que paeix el seu aliment. Entre aquelles espirals enlluernadores, el lamentable món dels homes continua la pròpia marxa, sense consciència ni creences, tot repetint fins a l'infinit els gestos d'angoixa, de recança i d'amor. Demonax, el filòsof, deia: “*Ningú no desitja de ser dolent*”, i l'anomenaren cínic pels seus patiments. I Purswarden, en un altre temps, en una altra llengua, replicà: “*Romandre semidespert en un món de sonàmbuls espaordeix al començament. Més avant aprens a dissimular!*” (“*Clea*”, 4t llibre del “*Quartet d'Alexandria*”, 1957-60, de Lawrence G. Durrell, 1912-1990, novel·lista britànic).

“Quan tot el món està boig, estar bé del cap és una follia” (Paul Anthony Samuelson, *1915, economista estadounidense).

“...les persones intel·ligents i pràctiques. Aquestes sols fan el mal que els convé i quan els convé. Déu ens deslliuri de les persones de poques llums que fan el mal encara que no els convinguin” (Jacinto Benavente, 1866-1954, dramaturg foraster).

“Que poc que costa fer castells a l'aire i que n'és de car destruir-los” (François Mauriac, 1885-1970, novel·lista occità catòlic i progressista).

Manca d'imaginació, rutina.

“Si fas el que has fet sempre, aconseguiràs el que has aconseguit sempre” (Anthony Robbins, *1960, expert mundial en lideratge i d'altres temes).

“La majoria dels homes són més peresosos que ambiciosos. D'ací el triomf dels imbecils” (*André Maurois* [Emile Herzog], 1885-1967, escriptor francès).

“La meua ciutat natal és, probablement, un dels més destacats cims mundials de l'estupidesa pura” (Autocitació).

“Algunes persones enfoquen la pròpia vida de manera que viuen d'entremesos i guarnicions. El plat principal no el tasten mai” (José Ortega y Gasset, 1883-1955, filòsof republicà jacobí de Madrid adoptat pel franquisme).

“Buda, assegut encara sota l'arbre del pa, als qui no li ho havien demanat, els contà la següent paràbola:

“No fa gaire vaig veure una casa en flames. El trespol ja cremava pels quatre cantons.

En atansar-m'hi, m'adoní que encara hi havia gent a dins. Aní a ala porta i els cridí que el trespol llançava flamarades, i els vaig enzar a sortir-ne ràpid. Però aquella gent no pareixia tenir pressa. Un em demanà, mentre el foc li socarrimava les celles, l'oratge que feia a fora, si plovia, si no feia vent, si hi havia una altra casa, i coses per l'estil. Sense respondre, torní a eixir. Aquesta gent, pensi, ha de cremar-se abans que no acabi de preguntar. De debò us dic, amics, a qui el terra no li cremi els peus fins al punt de desitjar de gust propi canviar de lloc, res no haig de dir-li” (D' “*Històries de Calendari*”, 1939, escrit davant la passivitat general dels europeus tot just abans de la 2ª Guerra Mundial que els havia de castigar la indolència idiota, d'Eugen Bertoldt Friedrich Brecht, 1898-1956, dramaturg marxista alemany).

“Si ara tornàs Hitler amb una falç i un martell per bandera molts progress nostres el seguirien” (Un estudiant català de Ciències Polítiques fart de la beateria esquerranoide).

“Una societat de llanuts ha d'engendrar, amb el temps, un govern de llops” Bertrand de Jouvenel

“És molt més còmode i fàcil de creure que d'aprendre, que de conèixer. La constatació d'aquest fet ens podria portar a creure que les concepcions religioses són permanents, a **qualsevol nivell**” (“*Notes del Capvesprol*”, Josep Pla).

Orgull i estupidesa.

“Una niciesa repetida per 36 milions de boques, no deixa de ser una niciesa” (*Anatole France*, 1844-1924, pseudònim de Jacques Anatole François Thibault, narrador, poeta, crític i assagista escèptic francès).

“La gent sempre estem millor diposts a considerar les favades i les miquinòries sens importància dels homes abans que no pas allò que és intel·ligent i té grandesa. De Diògenes hom no celebra la seva filosofia, sinó el truc de la llanterna” (*Pitigrilli* [Dino Segre], 1893-1975, escriptor italià).

“Era preferible que l'omplissin de mirades i somriures burletes que no pas que posassin en dubte la fermesa inquebrantable del meu caràcter i del meu orgull, que tant plaiën a les dones estúpides” (Cap IV, “*Una cacera dramàtica*”, 1884, Anton P. Txékhov).

“Fan la “Selección”. La “selección” és identificada pels mass mèdia amb el poble i amb l'Estat: tots són Un, en la manipulació psíquica: “*Oh, España!*”.

Per tant, tot aquell que critiqui l'Estat és com criticar la selecció o el poble: criticar el nom de l'Estat (“Espanya”) s'esdevé com un atac personal, vet ací el parany. Les empreses particulars fan negoci amb la selecció, beneficien la marca “Espanya” i es beneficien de l'espanyolisme ambiental. Han creat una mena de forat negre de la confusió, de la manipulació i del fanatisme, és a dir, d'allò que permet abusos i injustícies i posa el mateix poble fanatitzat, com a les guerres, de simple carn de canó. Darrere, en l'ombra, la gran Banca controla els mass mèdia i l'Estat, i guanya més del 30% anual a costa del poble idiotitzat i inert” (Autocitació).

“Tota religió o secta d'arreu han tingut la raó natural per guia. Sols els cristians han estat obligats a prendre llurs regles fora d'ells mateixos, i a informar-se de les que Jesucrist ha deixat als antics, perquè ens fossin transmeses. Hi ha gent a qui cansa aquesta obligació. Volen tenir com els altres pobles la llibertat de seguir les fantasies. De bades els cridem, com els profetes en un altre temps als jueus. Ells responen com els jueus: “*No anirem pas, volem seguir els pensaments del nostre cor, i ser com els altres pobles*” (Blasi Pascal, científic i savi occità, a “*Pensaments*”).

“Per què, per descomptat, les persones no volen la guerra. Per què deuen alguns pobres diables d'una granja voler jugar-se la vida en una guerra quan allò millor que els hi pot succeir fos tornar a la granja dins una caixa? Naturalment les persones comunes no volen la guerra tampoc a Rússia, ni a Anglaterra, ni per l'altra banda a Alemanya. És fàcil de comprendre. Però, al cap i a la fi, són els líders del país els qui determinen la política i és sempre fàcil d'arrossegar-hi el poble, sia en una democràcia, o en una dictadura feixista, o per un parlament, o per una dictadura comunista. Amb veu o sense, la gent sempre pot ser duta segons l'ordre dels líders. Això és fàcil. Tot el que cal fer és dir-los que els estan atacant, i denunciar els partidaris de la pau de mancats de patriotisme i d'exposar el país al perill. Això dóna bons resultats en qualsevol país” (Hermann Wilhelm Göring, 1893-1946, alt cap nazi alemany).

Maldat i intolerància.

“...per a associar l'instint brutal de la sanguinària plebs, i en sang humana tenyir les urpes al circ immens, mentre amb llurs rugits es confonen les veus d'entusiasme que tan bàrbar plaer arrenca a la munió odiosa” (“*La guerra civil, El Satiricó*”, atribuït a Petroni, cortesà gal a la Cort de Neró, “*arbiter elegantiarum*”).

“No comprenc bé l'entusiasme que

hi hagut en l'Espanya del s. XIX per conrear la mesquinesa” (“*Els neguits d'en Xanti Andia*”, 1910, de Pio Baroja, 1872-1956, novel·lista i metge basc, membre de la generació del 98).

“Conforma'ti sies pocasubstància” (James Frank Dobie, 1888-1964, professor i folklorista texà).

“La gent mata allò de què tenen por. Cremaven, ofegaven i penjaven els qui tenien per bruixes, per criats del diable: les dones sàvies i els homes astuts, els desafortunats, els perduts i els estranys” (Neil Gaiman, *1960, escriptor anglès de ciència-ficció, novel·les gràfiques i còmics).

Veritat, autocrítica, aparences socials

“En tota societat els homes són jutjats, no pas pel que fan o pensen, sinó per les aparences i, millor encara, per la part de les aparences que és enregistrada socialment” (*André Maurois* [Emile Herzog], 1885-1967, escriptor francès).

“Per a molta gent el gitano té gràcia. Jo ho dubt. La seva gràcia és protocolària, una cosa com és avui la gràcia andalusa, que està molt reglamentada, dosificada i fins i tot pot ser fixada en receptes” (Pío Baroja, 1872-1956, novel·lista i metge foraster, membre de la generació del 98).

“La veritat és la realitat. Sense veritat cap col·lectiu ni nació pot aclarir-se. I també han d'haver-hi unes premisses bàsiques comunes (culturals, religioses, polítiques, etc.), altrament no hi haurà poble, sinó plebs caòtica. Cap tarannà o manera de pensar que no posi la veritat com a valor bàsica no té cap futur i sols durà desastres de tota mena” (Autocitació).

“Per tant, un príncep cal que tingui gran cura que mai no surti de la seva boca res que no vagi ple de les cinc qualitats esmentades i que sembli, quan se l'escoltin, tot clemència i bona fe, tot integritat i tot religió. I no hi ha res més necessari per a aparentar tenir que aquesta darrera qualitat, perquè els homes en general jutgen més pels ulls que per les mans, perquè a tothom li és donat de veure i a pocs palpar. Així, tothom veu allò que sembles però pocs toquen el que ets i aquests pocs no s'atreveixen a oposar-se al parer de molts, màxim si posseeixen l'autoritat de l'Estat que els protegeix (...) Procuri, doncs, el príncep de servir el seu Estat i els mitjans seran sempre tinguts per honorables i lloats per tothom perquè la plebs es deixa seduir per les aparences i l'encert final, i en el món no hi ha sinó plebs” (Niccolò Machiavelli, a “*El Príncep*”, cap. XVIII, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

Novetats historiogràfiques (per a alguns) en la perspectiva d'un necessari autocentrament català

1-Ramon Llull fou un precursor de la computació i de la informàtica, matèria ampliada després per Leibniz.

2-La primera globalització en el sentit modern del concepte la trobem en l'activitat dels mercaders catalans arreu de la Mediterrània, que fou recollida en el Llibre de Consulat de Mar, obra bàsica per a l'establiment de relacions de comerç justes, ja en l'edat mitjana, on es palesa una clara concepció objectiva del dret. És al pròleg de l'edició valenciana on aquesta característica s'hi destaca de manera més evident, en atribuir als legisladors un paper més destacat que el dels jutges i amb una referència explícita a un fragment del Digest.

3- Cristòfol Colom era català.

Descobriments català d'Ameríndia: <http://www.unitat.org/colomn.htm>

En cat-angl: <http://puignero.8m.com/webColom/mentida.html>

Article d'en Jordi Bilbeny, on ens mostra l'autèntica aptitud de l'almirall envers els nadius americans, i no pas la que ens han fet creure fins ara:

<http://www.histocat.com/pdf/indi-america.pdf>

Atenció article ple de textos de l'època que demostren que era Colom i no Colón: "Colón era Colom, con eme": <http://www.yoescrivo.com/publica/especiales/buscaverdad.aspx?cod=4>

4-Si els catalans retem homenatge cada Onze de Setembre al Conseller en Cap Casanoves i no recordem en la mateixa mesura a Josep Moragues, el nostre veritable Braveheart, això es deu al fet que un va morir decentment al seu llit i l'altre fou escorxat i el seu cap sangonós exposat públicament dins una gàbia de ferro per a escarment de patriotes. Un sentiment semblant a la paor que degueren sentir els catalans d'aquells moments (segurament inscrit en l'inconscient col·lectiu del nostre poble i per això experimentat també per generacions posteriors fins arribar a la nostra) seria el dels primitius cristians que es negaven a acceptar el símbol de la Creu com a representatiu de la seva fe.

5-L'origen de la paraula 'polacos' referida als catalans ve del paralelisme entre dos fets històrics gairebé simultanis: l'ocupació de Catalunya per les tropes franquistes a principis de 1939 (durant la guerra civil) i la invasió de Polònia pels nazis en setembre de 1939. L'expressió fou popularitzada, doncs, pels militars franquistes en connivència amb els nazis.

6-Des de Lituània a Euskadi i des de Croàcia a Irlanda, el desvetllament espiritual ha estat una condició sine qua non per a la consecució de les aspiracions de llibertat dels pobles europeus sense estat.

Contra el descentrament i la colonització espanyola:

<http://www.catigat.org/zombisme.html>. Apunteu-vos a la Lliga Anticolonial: <http://www.catigat.org/>

<http://www.lobbyperlaindependencia.org/>

Catalans amb criteri, autocentrats, contra la colonització mental: <http://www.e-criteri.cat/>

Sobirania i Progrès: <http://www.sobiraniaiprogres.cat/?seccio=manifest> Catalunya Acció: www.catalunyaaccio.org

Plataforma pel Dret a decidir: <http://www.tenimeldretdedecidir.org/>

Consell Nacional Català (CNC): www.cnc-cat.org

Seleccions Nacionals Catalanes: http://www.firmy-zlin.cz/dmoz/index.php?browse=/World/Catal%20%20Societat/Problem%20tiques/Seleccions_esportives_catalanes/

José Martí (1853-95, poeta i independentista cubà, fill de valencians de Benimaclet, assassinat pels espanyols i un dels pilars de la creació de la República de Cuba independent i lliure d'esclavistes) deia coses com aquesta: "Que llegisquen, quan el sol calfa molt brunzent, la Bíblia; i quan el sol amaina, que aprenquen a sembrar bagots de raïm com aquells de Canaan".

Desmond Tutu (Premi Nòbel de la Pau 1984 i líder sudafricà antiapartheid): "La Bíblia és el llibre més revolucionari i radical que existeix. Si els qui governen amb injustícia i tirania haguessin de prohibir Un llibre, hauria de ser la Bíblia. Els blancs ens la portaren i nosaltres ens la prengürem seriosament. Per fi tots nosaltres som lliures, negres i blancs junts, som l'arc de Sant Martí del poble de Déu".

Rigoberta Menxú (líder indigenista contra el genocidi hispà i premi Nobel de la Pau 1992): "Vam començar a estudiar la Bíblia com un document principal. La Bíblia té moltes relacions com les que tenim amb els avantpassats nostres. És important d'integrar aqueixa realitat amb la nostra pròpia, la Bíblia no és per memoritzar, parlar o pregar només.

A més, treiem una mica la imatge que teníem, com a catòlics o cristians, que Déu es troba allà dalt i que té un gran regne per a nosaltres, els pobres. Hem estudiat l'Èxode, l'hem analitzat: la vida de Moisès, que treu el seu poble de l'opressió. Comparàvem aquell Moisès als d'ara... La història del pastoret David quan derrotà Goliat va adreçada als nins de la nostra comunitat. Cerquem textos, psalms, que ens ensenyin a defensar-nos. Jo record que treia grans exemples de qualsevol text que servia a la meua comunitat per entendre la situació. Hi apareixen grans reis, anem relligant caps amb la vida dels nostres avantpassats que van ésser conquerits per tanta ambició de poder, torturats i assassinats... Si no neix del mateix poble, la religiositat és una de les principals armes del sistema. Però els cristians de teoria no entenen perquè hi donem un altre sentit, car no ha viscut la nostra realitat. Potser no saben analitzar els fets. Els assegurem que qualsevol de la nostra comunitat, gent analfabeta, sap treure gran conclusions d'un verset bíblic, ni que sols el traduesquen a la seva llengua, car no li costarà gens d'entendre què és real i la distinció entre el paradís del cel i la realitat que viu el poble... Cadascú ha de conèixer la realitat i optar pel proïsme. La Bíblia és el nostre estudi. Hem après que qualsevol ésser pot fer canviar l'home si hom està disposat a canviar. Considerem que la Bíblia és una arma fonamental per al nostre poble". (Fragments del llibre "Me llamo Rigoberta Menchú, y así me nació la conciencia").

George Washington (1732-99, independentista i president dels Estats Units): "És impossible de governar bé sense Déu ni la Bíblia".

Thomas Jefferson (1743-1826, estadista estadunidenc esquerrà): "Sempre he dit que una lectura atenta i acurada de les Sagrades Escriures farà millors ciutadans, millors pares, i millors marits".

Jo pense com aquests: "La generalitzada opinió, segons la qual jo seria un ateu, es funda en una gran errada. Qui ho dedueix de les meves teories científiques, no les ha pas compreses. No sols m'ha interpretat malament sinó que em fa un mal servei si divulga informacions errònies a tomb de la meua actitud envers la religió. Jo crec en un Déu personal i puc dir, amb plena consciència, que en la meua vida, mai no m'he subscrit a cap concepció atea" (Albert Einstein, al "Deutsches Pfarrblatt, Bundesblatt der Deutschen Pfarrvereine", 1959, 11). "Si netejàssim judaisme i cristianisme del clericalisme, tindríem una religió que podria salvar el món de tot mal social. Devem fer tot allò possible pel triomf d'aquesta mena de fe". "Els esperits lliures sempre han trobat oposició violenta de part de les mediocritats que no copen quan algú no se sotmet irreflexivament als prejuïus heretats ans fa un ús honest i valent de sa intel·ligència" (Albert Einstein).

isme del clericalisme, tindríem una religió que podria salvar el món de tot mal social. Devem fer tot allò possible pel triomf d'aquesta mena de fe". "Els esperits lliures sempre han trobat oposició violenta de part de les mediocritats que no copen quan algú no se sotmet irreflexivament als prejuïus heretats ans fa un ús honest i valent de sa intel·ligència" (Albert Einstein).

"Crec en Déu no pas com a una teoria, sinó com un fet més real encara que la vida mateixa" (Mahatma Gandhi, 1869-1948, independentista i místic indi). "Crist és la font més rica de força espiritual que es pot conèixer. És el més noble de qui vulga donar-ho tot sense demanar res. El Crist no pertany sols al cristianisme (=Cristiandat nominal), sinó al món sencer" (Mahatma Gandhi, el major independentista de tots els temps). "La veu interior em diu que segueisca combatent contra el món sencer, encara que em trobi sol. Em diu de no témer aquest món sinó que avanci duent en mi sols la temor a Déu" (Mahatma Gandhi, 1869-1948, polític i pensador indi).

"I el Crist? Fou un anarquista que triomfà. Fou l'únic" (André Malraux, 1901-1976, novel·lista francès).

"No hi ha Estat sense religió ni que en pugui prescindir. Considerem els Estats més lliures del món —els Estats Units i la Confederació Suïssa— i adoneu-vos com la Divina Providència hi figura en totes les manifestacions públiques" (Mikhail Alexandrovitx Bakunin, 1814-76, revolucionari anarquista rus).

"Tot allò que no és etern està eternament passat de moda" (Clive Staples Lewis, 1898-1963, novel·lista cristià nordirlandès).

"Sapieu que aquell qui bescanvia la fe per la incredulitat, deixa la bellesa enmig del camí" (Mafumet, 570-632, iniciador de l'Islam): Deixa la frescor, l'empatia fluïda amb la gent que creu, que són la majoria.

"Totes les èpoques de fe han estat grans; totes les d'incredulitat mesquines" (Ralph Waldo Emerson, 1803-1882, polític, assagista, professor i pensador estadunidenc).

"En l'original grec d'Efesis llegim que els cristians són el poema (poiema) de Déu. Talment que també Déu és un poeta. Els seus poemes són serens, flexibles, rics en significats. Ha encarnats els seus poemes en homes" (Richard Wurmbrand, màrtir cristià sota els nazis i els stalinistes).

“Qualsevol nació que vulgui assegurar la seva durada i demostrar el seu dret a l'existència ha de descansar damunt una base religiosa” (Otto von Bismarck, arquitecte de la unificació i independència alemanya).

“On no hi resta res, els dimonis hi passen” (Refrany català).

“...quan vim nostra senyera sus en la torre, descavalgam del cavall e endreçam-nos vers Orient e ploram de nostres ulls e besam la terra per la gran mercè que Déu nos havia feita” (Crònica de Jaume I, després de la rendició de la ciutat de València, 9 d'octubre de 1238).

“Totes les coses del món són moridores i es perden, i solament l'amor de Déu queda. I jo Jaume el rei, coneixent que aquesta és la veritat, i les altres mentida, volguí girar als manaments del Nostre Senyor el meu pensament i obres i deixar les vanes glòries del món per aconseguir el seu Regne” (Jaume I el Conqueridor).

“Res no dona tanta pena a la gent com haver de pensar” “El Calvari és un telescopi a través del qual albirem el bast panorama de l'eternitat i veiem l'amor de Déu tot irrompent dins la història humana” (Martin Luther King, 1929-1968, pastor baptista pels drets civils de les minories nacionals als Estats Units i contra la guerra).

“¿Per què, doncs, la visió del cel de nit ens asserena, ens fa companyia, ens omple de confiança? ¿Per què? ¿Qui és que ens fa companyia? ¿Qui?” “Existeixen tantes coses sense suc ni bruc. ¿I Déu no existiria?” (Joan Sales, “Incerta glòria”, 1956).

“Com a metge, he vist homes, després que totes les altres teràpies fracassassin, eixir de la malaltia i de la malenconia per l'esforç serè de l'oració. És l'únic poder del món que pareix vèncer les anomenades “lleis de la natura”; les ocasions en les quals l'oració ha obrat dramàticament són anomenades “miracles”. Però un constant i més callat miracle arriba a tothora als cors dels homes i de les dones que han descobert que la pregària els subministra amb un corrent constant de poder que els sustenta en llurs vides diàries” (Alexis Carrel, 1873-1944, metge, biòleg i escriptor francès, Premi Nobel de Medicina 1912).

“I a tu, jutge i crític, t'he estimat també, encara que quan m'has vist crucificat has dit: “Sagna rítmicament, i el dibuix que li fa la sang damunt la blanca pell és bell de veure”... I perquè us he estimat tots, vosaltres heu dit: “Té el cor massa dolç i compassiu, I el camí massa poc traçat. És l'amor d'un necessitat...d'un feble, car els forts sols estimen els forts.

I perquè l'amor que us tinc ha estat tan gran, vosaltres heu dit: “No és

sinó l'amor d'un cec que no coneix ni la bellesa dels uns ni la lletjor dels altres. L'amor d'algú sense gust, que tant beu vinagre com vi. I és l'amor de l'impertinent i del presumptuós car quin estranger ens podria ésser mare i pare, germana i germà?” (“El foll”, Khalil Gibran). “I, si vols conèixer Déu, no vulguis resoldre tots els enigmes. És millor que guaitis a dins de tu i El veuràs jugant amb els teus infants” (Khalil Jabrun).

Els lerrouxistes i molts progres i “nacionalistes” “pensen” i senten així: “Tinc malícia als jueus perquè han donat al món aquell home, Jesús” (Adolf Hitler, 1889-1945, dictador genocida en “Diari de converses en la taula”).

<http://wave.prohosting.com/~forte-sa/Secularisme/Anticristianisme.html>

Contra el CAT: BCN

Desclot

L'Ajuntament de Barcelona ha pretès mantenir-ho en secret fins ara, però al poblet global que som i patim tot se sap tard o d'hora. Els tècnics del consistori del cap i casal treballen des de fa temps perquè el registre mundial de dominis d'internet accepti el .BCN. Això és modernitat i progrés, senyors de l'Ajuntament! En època de dràstiques restriccions i àmplies retallades, segons diuen les llengües més esmolades, el consistori ha reservat una partida de tres milions d'euros per a una webada que, com a dany col·lateral bàsic, podria afèblir el domini .CAT. Diuen, per exemple, que una part d'aquesta xifra es dedicaria a abaratir l'accés al .BCN, que podria costar només un euro anual, mentre que el .CAT per a les entitats o empreses que el fan servir costa vint-i-cinc vegades més. És cert que el de Barcelona no és l'únic ajuntament del món que ha tingut una pensada semblant. Ja fa anys que el de Berlín i el de Nova York ho intenten debades. Però és igualment obvi que el domini NY, per exemple, no faria ni pessigolles al dels Estats Units. Suposaria, exclusivament, reforçar la marca d'una ciutat que no ho necessita. No és el cas de Barcelona ni de Catalunya. El domini .CAT ha estat la victòria del voluntarisme i la perícia d'uns rebels que no es van resignar amb les marques estatals i ha permès constatar l'existència d'un idioma i d'una altra sensibilitat nacional. El domini .BCN recorda aquella maniobra que volia dotar l'àrea metropolitana de Barcelona d'himne i bandera. Ni espanyols ni catalans: barcelonins! Molt bé. Senyors de l'Ajuntament, ¿ja han pentinat tots els gats de la ciutat? ¿Com és que tenen tan poca feina?

Notícia publicada al diari AVUI, pàgina 64. Dimecres, 23 de juliol del 2008

La Nueva Mallorca d'El InMundo i el PP

I en Matas, on era?

Els escàndols per corrupció del PP no s'acaben mai: on era en Mates?

La Policia espanyola, a instàncies de la Fiscalia Anticorrupció, ha detingut aquesta setmana cinc antics responsables del Consorci Turisme Jove (organisme depenent de la conselleria de Presidència i esports del Govern d'en Matas) per haver organitzat presumptament una xarxa de corrupció durant la legislatura anterior. Els detinguts són Damià Amengual, exgerent del Consorci; l'antic comptable de l'ens Jaume Cerdà; Juan Francisco Gosálbez, que hi tenia el càrrec de cap de Serveis i Manteniment, i la seva dona, María Auxiliadora Pérez; i un empresari del sector de la construcció, Marcos P. La sisena persona és el propietari d'una agència de viatges que ahir no era a Palma. Al detinguts se'ls imputen els delictes de malversació de fons públics, prevaricació i negociacions prohibides a funcionaris públics, si bé se'ls podrien imputar dos delictes més: suborn i falsificació de documents. Sembla que la xifra de diners malversats seria d'uns 500.000 euros, si bé encara no s'ha quantificat de manera oficial. Independentment dels detalls del nou cas de corrupció descobert, l'enèsim que fa referència a la legislatura fosca del 2003 al 2007 presidida per Jaume Matas, el cert és que la suma de casos de corrupció perpetrats durant el passat quadrienni no permeten que aquesta sigui considerada només com una anècdota o com un fet aïllat. La corrupció política va ser el fil conductor de l'etapa en que Jaume Matas va presidir el Govern de les Illes Balears. N'hi va haver a gairebé tots els departaments i va ser constant i continuada: les targetes Visa de De Santos i de Vidal, les mag-

arrufes d'Ordinas, el cas Andratx, amb Hidalgo i Massot al capdavant, els terrenys pròxims a Son Espases i el Pla Territorial, els certificats dels cavallistes... Les preguntes que apareixen aleshores són evidents: quan es començarà a parlar d'una xarxa organitzada per aprofitar les institucions públiques en benefici particular? I sobretot, la qüestió principal és, quan tardarà Jaume Matas, veritablement responsable de tot el desgavell que es va viure mentre ell era el màxim responsable de l'Executiu balear, en respondre per tot el que es va destapant? La pregunta es pot formular d'una altra manera: a partir de quin moment, des de la Fiscalia, és començarà a assenyalar directament i a demanar explicacions a Jaume Matas? Alguns analistes polítics comencen a apuntar cap a l'expresident. Joan Riera, escrivia a Diari de Balears: “en aquestes circumstàncies, i independentment que els que han comès delictes ho han de pagar, aquest col·lectiu necessita que el líder que els embarcà en l'aventura de tudadissa de doblers públics en el quadrienni 2003-2007 doni la cara per justificar un passat que no poden explicar els actuals dirigents, perquè no prenen les decisions ni tenien la darrera paraula. Aquí el màxim responsable polític del que passà és el que aleshores era el president del PP i cap de l'Executiu.” Jaume Matas és qui dirigia un Govern que cada vegada més es pot dir que estava podrit per la corrupció i que deixà les Illes Balears endeutades per més de 3.000 milions d'euros.

Tomeu Martí

Reproduït de www.radiocatalunya.ca
Informa: TRIBUNA.CAT

Matas y María de la Pau Janer se saludan antes de posar para la foto de familia. FOTO: JOAN TORRES

«Matas me quiere como soy»

María de la Pau Janer revela que en elecciones anteriores ha votado a Matas

Salut

Parkinson: No hi ha tractament curatiu, només pal·liatiu

El gran repte dels afectats i dels seus familiars és la convivència amb la malaltia

Es calcula que a Espanya hi ha uns 110.000 afectats de Parkinson, una malaltia degenerativa del sistema nerviós central, incurable en l'actualitat encara que alleugerible per mitjà de fàrmacs o neurocirurgia. No és mortal ni condueix a la demència indefectiblement, però és progressiva i sol acabar, encara que no sempre, invalidant la persona. No és una malaltia nova i va ser descrita per primera vegada l'any 1817 per Sir James Parkinson, que la va anomenar "paràlisi agitant".

Després de l'Alzheimer, és la malaltia neurodegenerativa amb més incidència, sense fer distincions de raça ni de sexe. Es dona a qualsevol lloc del món i hi ha un lleuger predomini en el sexe masculí. La seva edat de començament és al voltant dels 55 anys. Afecta 2 de cada 1.000 persones i 2 de cada 100 entre els més grans de 65 anys. Un 20% dels afectats té menys de 50 anys. De moment, no es pot prevenir, i considerant l'increment de l'esperança de vida de la població, sembla probable que en un futur n'augmenti la incidència.

Incògnita sobre l'origen

Es desconeix l'origen d'aquesta malaltia, encara que s'ha parlat de diverses teories per a explicar-la, des de genètiques i metabòliques fins a les que impliquen alguns tòxics ambientals o microtraumatismes cerebrals antics en la seva aparició. Sigui quina sigui la causa, l'inici dels símptomes que caracteritzen aquesta patologia es troba en la lesió de la substància negra del mesencèfal, en els ganglis basals i l'àrea extrapiramidal del cervell, zones que controlen i coordinen els moviments. Sembla que es produeix una disminució de la dopamina cerebral, una substància que transmet impulsos d'unes cèl·lules nervioses a unes altres. L'alteració d'aquest sistema condueix a una mala coordinació dels moviments muscu-

lars, cosa que provoca símptomes característics com tremolor, rigidesa muscular per hipertonia, lentitud dels moviments (bradicinèsia) i trastorns de l'equilibri, que són els quatre criteris clínics bàsics per al seu diagnòstic.

Tremolors

D'intensitat variable, la tremolor del Parkinson és rítmica, amb predomini de repòs, generalment localitzat en mans i avantbraços, i que s'aguditza amb els estats d'ansietat. Els afectats de Parkinson pateixen de rigidesa muscular, per la qual cosa els seus músculs presenten una resistència augmentada a l'estirament: si se n'intenta estirar l'avantbraç, s'hi nota certa resistència i la decontractió dels músculs es fa en forma de sobresalts, com si es tractés d'una roda dentada. Els seus moviments resulten lents (bradicinèsia) i maldestres, i moltes vegades hi ha fins i tot falta de moviment (acinèsia). No creuen les cames ni tenen expressió en la cara, i amb això sembla que el seu rostre no reflecteix cap gest i és incapaç de mostrar emocions. El seu cos sol estar una mica doblegat cap endavant, els braços enganxats al cos amb els colzes i els canells flexionats, la qual cosa fa que les mans s'ajuntin a l'altura del melic. La seva marxa és lenta, amb passos curts i ràpids, i n'és característica la dificultat que tenen per a començar-la i acabar-la, ja que tenen problemes per a aturar-se. En tenir el cos inclinat cap endavant i el centre de gravetat desplaçat, caminen a una velocitat cada vegada més gran per a evitar caure; és la marxa festinant, molt característica dels afectats de Parkinson. Quan estan aturats solen tenir mala estabilitat, sembla que trontollin. Si estan asseguts s'estan movent contínuament (acatúsia). Els costa aixecar-se del llit i de la cadira. La boca, la tenen quasi sempre oberta, amb dificultat per a mantenir-la tancada. La seva veu és baixa, monòtona, i tenen dificultat per a escriure, menjar o fer movi-

ments fins i tot amb les mans. Moltes vegades els dits tenen un moviment rítmic, com si estiguessin comptant diners. Encara que no està demostrat que provoqui demència -si bé hi ha discussió respecte d'això-, es produeix certa deterioració intel·lectual en alguns casos, caracteritzada per la progressiva ralentització de la velocitat del pensament (bradipsíquia) i per problemes per a concentrar-se en alguna cosa durant molt de temps. Hi ha desmotivació emocional, problemes de memòria -no tan severos com en l'Alzheimer-, escassa flexibilitat mental, certa rigidesa cognitiva i dificultat per a planificar les coses o trobar solucions als problemes.

Tractament pal·liatiu

La malaltia no té tractament curatiu sinó pal·liatiu, per a controlar-ne els símptomes. El més utilitzat és a base de Levodopa, molècula que el cervell utilitza per a produir dopamina i que millora la coordinació de moviments. Aquest medicament se sol associar a d'altres, com apomorfina, amantadina, selegilina, anticolinèrgics... La llista és llarga, la qual cosa significa que no n'hi ha un de realment eficaç. La resposta individual als fàrmacs és molt variable, per això el tractament ha de ser individualitzat segons les característiques del pacient i els símptomes predominants en cada cas. El tractament farmacològic és necessari, ja que el Parkinson no tractat és incapacitador i porta a una mort prematura. Un percentatge elevat de pacients millora clarament dels símptomes amb el tractament, si bé cal aclarir que pot produir efectes secundaris com moviments involuntaris, nàusees i vòmits, sequedat de mucoses, desorientació, canvis de comportament, al·lucinacions...

Convivre amb el Parkinson

En casos greus i que no milloren amb el tractament cal recórrer a la cirurgia. En l'actualitat hi ha procediments quirúrgics que modifiquen les alteracions cerebrals (palidotomia,

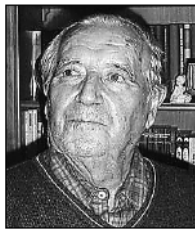

estimulació subtalàmica per mitjà d'èlectrodes, implantaments cel·lulars...).

Però si el tractament farmacològic és important, no ho són menys les mesures generals que han d'observar. Esdevé fonamental que tots els malalts de Parkinson puguin dur a terme una activitat física sostinguda i regular que pugui proporcionar-los relaxació muscular i disminuir el nivell d'estrès, a més d'elevat el seu estat d'ànim, habitualment baix i amb tendència a la depressió. Caminar és necessari, ajudats per una altra persona. Aquesta ajuda la necessitaran també per a altres activitats de la vida quotidiana com llevar-se del llit, endreçar-se, menjar, vestir-se... Cal dotar el malalt de certs suports perquè pugui fer la seva activitat amb seguretat i sense riscos: barres i passamans als corredors de la casa i al bany, cadires que ajudin a aixecar-se, coberts amb mànecs més llargs perquè puguin menjar més fàcilment... En definitiva, cal educar-los i ensenyar-los a conviure amb el Parkinson, la qual cosa requereix un esforç considerable per part de la família. Moltes vegades caldrà suport psicològic. La fisioteràpia i la gimnàstica hi van molt bé, i no cal deixar de costat activitats que puguin semblar més exigents com la natació, fer bicicleta o caminades llargues, que a més de millorar la mobilitat i la coordinació contribueixen a millorar la condició circulatoria. En cada cas i en funció de la severitat dels símptomes, l'especialista haurà de programar les activitats més adequades.

Poesia

Història de la plaça d'Algaida

CLIMENT GARAU I SALVÀ

Dia 5 de setembre, en Climent farà 95 anys. En Climent duu una vida ben sana. Menja de tot, beu aigua de cisterna i no ha fumtat mai. El podeu felicitar al 971 665 336

Es forn vell d'En Tomeu Dides,
Mos ve a continuació,
Fou home emprendedor,
Tenia poques manies.
Treballar de nits i dies
I mai estava cansat
Feia un bon pa de blat,
Coques i bones raïsses.

Era forn anomenat,
Perquè bon bescuit faria,
Sa gent contenta estaria
Amb so pa ben estufat,
Coques amb carabassat,
Porcella, també coní,
Per tot glòries se sentí,
D'aquell forner il·lustrat.

L'amo En Miquel de sa Cova
Que sempre feu de pagès,
Era home molt entès
Sempre anava amb roba nova.
Donava molt bona prova
Malgrat que ja era vell,
Se casà amb sa de can Rei,
Que va ser molt bona dona.

Es Julians des Cantó
Que n'eren de casa rica,

Nova duien sa camia
Manaven sa població,
De batle amb gran honor,
Varen esser molt de temps,
Dins es jutjats, competents,
Donaren definició.

Bastants d'anys varen durar,
Duent sa direcció,
Amb lliga amb so rector,
A tots varen dominar.
En aquell temps va s'usar,
Que es rector comandava,
I a sa gent obligava,
Que li besassin sa ma.

Es Cafè de can Benet
Mes ve a continuació,
Es qui era bevedor,
prest no s'aguantava dret.
Amb botella amb coll estret,
S'aiguarent ell los servia,
Aquell que es descuidaria,
Ben prest no tendria fred.

Se sentien molt valents,
Allà dedins se pot dir,
L'amo sabia seguir,
S'embat de tots els seus clients,

Amb tots els coneixements,
Los sabia acontentar,
Els doblers feia gastar,
Sense gens de sentiments.

Can Tropell era cafè,
També tabac se venia,
Filet se despatxaria,
També se servia te.
Allà des porc i des me,
Es pagès en parlaria,
Perquè d'això en vivia,
Era el seu peripé.

Un paquet en aquell temps.
Només deu cèntims valia,
Qualcú pagar no podia,
Trobava inconvenients;
Es jornal d'homes valents,
Només sis reals guanyaven,
A picar se dedicaven,
Er sa feina aquell temps.

A can Fiol hi havia,
A sa Plaça, en es final,
Cafè amb molt de detall,
Amb sa seva barberia;
Una canyissa hi havia
A fora per afaitar,

Es sol solia parar,
Ses hores que en faria.

Un bocoi de vi de grau,
Per emborratjar los clients,
Se sentien molt valents,
Perdien botons de trau,
Les deia: Que no callau?
Quan los tenia ben gats.
Se n'anaven despistats,
Quin món! Si el recordau.

Una casa molt antiga,
Se troba en es costat,
S'Hostal de Binicomprat,
S'aguanta sense cap biga,
De una volta guarnida,
Tota sa casa està,
Ben cert quan se va muntà,
Fou una obra polida.

Era gent de sa noblesa,
Sa gent de Binicomprat,
Un senyor acomodat,
tenia sa dona anglesa,
senyora de gran bellesa,
que se feia admirar,
el seu llinatge exposà
a una pedra vermella.

Sildenafil

El **citrat de sildenafil**, venut sota els noms de **Viagra**, **Revatio** i altres, és un medicament usat per a tractar la disfunció erèctil masculina (impotència) i la hipertensió arterial pulmonar, desenvolupat per la companyia farmacèutica Pfizer. Els seus principals competidors en el mercat són tadalafil (Cialis®), i vardenafil (Levitra®).

Mecanisme d'acció

La viagra està disponible en píndoles blaves amb una forma característica.

Part del procés fisiològic de l'erecció involucra al sistema nerviós parasimpàtic provocant l'alliberament d'òxid nítric (NO) en el cos cavernós del penis. L'òxid nítric s'adhereix als receptors de l'enzim guanilat ciclasa (cGMP) resultant en un

increment en els nivells de guanosin monofosfat cíclic, facilitant la relaxació del múscul llis (vasodilatació) en el cos cavernós i provocant un increment en l'entrada de sang i l'erecció.

El sildenafil és un potent i selectiu inhibidor de l'enzim fosfodiesterasa tipus 5 que és responsable de la metabolització de cGMP en el cos cavernós.

L'estructura molecular del sildenafil és similar a la del cGMP i actua com agent de captació de PDE5 en el cos cavernós, donant com a resultat més cGMP i millors ereccions. Sense estímul sexual, i per tant sense activació del sistema NO/cGMP, el sildenafil no causaria una erecció. El tadalafil (Cialis®) i el vardenafil (Levitra®) són altres medicaments que funcionen de la mateixa forma.

El sildenafil és metabolitzat pels enzims hepàtics i excretat pel fetge i els ronyons. Si és pres amb un menjar amb alt nivell en greixos, pot haver un retard en l'absorció del sildenafil i l'efecte màxim pot veure's reduït lleument ja que la concentració del plasma serà més baixa.

Les farmàcies ho venen només amb recepta del metge.

Variacions sobre cançons mallorquines Sa tonada des munyir

“Sa tonada des munyir
Se fa dins una escudella
Una mà a cada mamella
Xota, xota, vine aci”

La tonada del morir
Ens la fan de timidesa
De terror, por i peresa
I no deixar-nos-ho dir

I no deixar-nos-ho dir
Que nosaltres som nosaltres
I per molt que en venguin d'altres
Nosaltres som els d'aquí.

Nosaltres som els d'aquí
I els nostres doblers se'n duen
I barruts, van i ens acusen
De voler-los retenir

De voler-los retenir
Quan ells a ca seua gasten
I tuden i malbaraten
El que no podem aquí.

El que no podem aquí
Ni en escoles ni en salut
Al robar li diu virtut
La tonada del morir.

P E T I T S A N U N C I S

BORSA IMMOBILIÀRIA

IMMOBILIÀRIA CALA GAVIOTA. Compra, venda, lloguer i assessorament. Estany, 27 Colònia Sant Jordi. Tel. 971 655 722 www.calagaviota.com

NORD MALLORCA Immobiliària. Administració de finques. Lloguer i venda. Gabriel Roca, 23. Tel. 971 54 654 www.nordmallorca.com

GRAN VIOBRA. Construccions en general. Venda i lloguer d'immobles. Plaça Mare de Déu, 7 Colònia info@granviobra.com Tel. 971 656 330

IMMOBILIÀRIA TOÑIRUIZ. Isaac Peral, 46 Cala Rajada. Tel. 971 56654. A Manacor, Plaça de la Constitució, 1 Tel. 971 551 877. www.tonirui.com

TRASPÀS per no poder atendre, botiga de roba de la llar i de moda al carrer d'Isaac Peral, 44 de Cala Rajada. 10.000 . Tel. 699 628 088

LLOGARIA soterrani per viure a S'Arenal. Tel. 617 005 901

TRASPÀS LOCAL COMERCIAL. 230 M2. Negoci de souvenir en ple rendiment a la Plaça des Castellot de Santa Ponça. Tel. 971 691 742

NETEGES NORD. Cases (particulars i arrendaments...) Comunitats de veïns. Oficines i comerços. Finals d'obres. Manteniments. Mòbil 625 434 088 electrocorreu netegenord@hotmail.com Pollença

TERRA VIVA IMMOBILIÀRIA. Lloguer de cases a fora vila amb piscina a Mallorca i a Menorca. Si vols llogar per setmanes visita'ns al www.terraviva-mallorca.com carrer Major, 36 Alcúdia Tel. 971 546 426

VENC PIS A S'ARENAL. 180 m2. 5 habitacions, cuina menjador amb xemeneia, rebost, bany, dutxa, 30 m2. de terrassa. 240.000 . Tel. 971 662 498

TRASPÀS SABATERIA. Per 30.000 , al carrer d'Aragó de Ciutat. Lloguer 250 . Tel. 971 243 553/615 016 870

IMMOBILIÀRIA ARBONA Construccions i promocions immobiliàries. Carrer de la Lluna, 92 Sóller Tel. 629 478 226 inmoiarbona.com.

BORSA DEL MOTOR

Josep Vallespir i Gost, S.L. Exposició i venda, servei de mecànica. Venda de cotxes usats. Avinguda del Cid, 44. Carroceria i Pintura, carrer Sant Joan de la Creu, 65- Tel. 971 427 586. Mòbil 610 427 614 - SA RENALT SON FERRIOL

PERSONALS

SEPARAT de 45 anys, coneixeria al·lota un poc més jove que ell per a relació estable. Tel. 971 747 023

PRODUCTES ECOLÒGICS

BOTIGA CAFETERIA. Degustació de productes ecològics. Venda d'hortalisses ecològiques. Activitats medi ambientals. Autovia de Manacor Km. 40 Vilafranca. Tel. 971 560 631

ECOLÒGICA MALLORCA. Productes per el consum responsable. www.ecologica-mallorca.es. Sa Plaça, 6 Sineu. Tel. 971 520 577

CAN BATLIU. Productes ecològics per a l'agricultura i la jardineria. Productes fitosanitaris. Via Portugal, 25 Manacor. Tel. 971 550 519

CANCOLETO. Vins ecològics. Visites concertades. Convent, 10, Petra. Tel. 971 561 544

ECOFORN. Pa i pastisseria ecològica d'espelta elaborada de manera artesanal sense additius ni conservants. Mediterrani, 2 Porto Cristo. Tel.

615 910 992

FOX FIBRA. Cotó orgànic "ecològic", sense tintes ni lleixivet, ni cap altre producte químic o sintètic. Suau, confortable, antial·lèrgic. Venda al engròs i a la menuda al carrer Blanquerna, 6 de Ciutat. Tel. 971 200 720

CARNISSERIA ECOLÒGICA Ca na Cris. Sa Perxa. Productes artesanals. Avinguda Carles V, 22- Davant el Poliesportiu. Lluçmajor. Tel. 971 120 089

LA CASA NATURAL. Construcció, reformes, ecobioconstrucció, bioclimàtica, aplicació de pintures i vernissos naturals, aïllaments, suro natural per a trespols. Jardineria i agricultura biològiques. www.lacasa natural.net Tel. 971 140 453

RESTAURACIÓ

RESTAURANT CAN PEPSERRA. Gabriel Roca, 87. Colònia de Sant Jordi. A la carta 30 euros de mitjana. Barca pròpia. Reservau al 971 655 399

RESTAURANT PARISIEN. Menú a 8 euros. Servei a la carta. Ciutat, 18 Artà. Tel. 971 835 440

BODEGA CAN PANXO. Menjars casolans. A la carta 15 de mitjana. Verge del Carme, 4 Port de Pollença. Tel. 971 866 356

RESTAURANT CAN FERRÀ. A la carta 12 de mitjana. Carrer de Sant Pere, 3 Port de Pollença. Electrocorreu info@canferra.com Tel. 971 867 006

RESTAURANT SILLER. Cuina mallorquina. A la carta 40 de mitjana. Roger de Llúria, 48 Port de Pollença. Tel. 971 866 210

RESTAURANT L'AUP. Cuina de mercat i de graella. Ctra. Pollença (creuer Cala St. Vicenç). Tel. 971 532 606

RESTAURANT CA S'HEREU. Menú del dia a 8 . Festius a 15. Vespres a la carta: amanides, pa amb olis, carn i peix a la planxa. Pere Estruch, 1 Binisalem. Tel. 971 886 873

LES DELÍCIES. Restaurant - pizzeria - barbacoa. Carns a la brasa i peix fresc. Carretera d'Alcúdia a la frontera de la Platja de Muro. Tel. 971 890 273

CAFETERIA BON VI. Plat del dia, 8 euros beguda inclosa. Plats combinats, tapes, entrepans. Santa Maria del Camí, 3 Port de Sóller. Reservau al 971 632 057

RESTAURANT CAN MIQUEL. Avinguda de les Dàlies, 31 (davant l'Església) Palmanyola. Reservau al 971 617 727

RESTAURANT CAN JERONI. Menú a 7 . Els caps de setmana al vespre a la carta. Carrer de Mossèn Alcover, 11. Son Carrió

DER METZGER. "Leberkäs" Paté de carn de Baviera), salsitxa amb salsa

curry, salsitxa alemana torrada al pa, salsitxa a la "Viena" amb ensalada de patates. Carrer Mussol, 12 Son Ferrer. Tel. 607 180 849

CELLER LA PARRA. Cuina típica mallorquina. Paella vegetal, porcella, paella mixta, tumbet... Joan XIII, 84 vora la benzina. Port de Pollença. Reservau al 971 865 041

MENJARS PREPARATS CA NATERE. Menjars a la mallorquina per endur-se'n. Cada 5 pollastres, un de regal. Avinguda Amèrica, 4, S'Arenal, al costat de la benzina. Tel. 971 266 745

ES RECÓDEN BLAI. Menú a 8'25, cafè inclòs. Joan Carles I, 62 de Muro. Reservau al 971 861 050

RESTAURANT MODESTO. Carn a la brasa. Postres casolans. Carrer Torrent de can Botana. Cala Sant Vicenç. Reservau al 626 085 554 971 531 463

RESTAURANT CAS BEATO. Menús a 12 , festius a 20. Servei a la carta. Carrer Tanqueta, 1 Randa. Reservau al 971 120 300

RESTAURACIO DE MOBLES. Xavier Barceló. Carrer d'en Cerdà, 105 Mòbil 687 559 600 Porreres

RESTAURANT CAS TEULER. Carretera d'Inca a Selva km. 3. Reservau taula al 971 515 777

BAR BARA. Berenars, menú a 6 , carta. Ctra. Manacor, km 4'8 Reservau al 971 427 780 Son Ferriol

RESTAURANT CAN TITO. Peix i marisc fresc. Cuina mallorquina. Passeig del Born des Molinar, 2 Reservau al 971 271 016 cantito2001@terra.es

CAFETERIA CLUB NAUTIC CALA GAMBA. Menú Del dia a 8 . Tapes variades, paelles i fideuades. Menjars per encàrrec. Passeig Cala Gamba s/n. Tel. 971 262 372

RESTAURANT ESCRUCE. Cuina mallorquina a la carta: porcella, rap a la marinera, cargols, me i picada. Gran varietat de plats per endur-se'n. Carretera Ciutat a Manacor km. 41 Vilafranca. Reservau al 971 560 073

CELLER RESTAURANT SA TRAVESSA. Cuina mallorquina. L'amo és el cuiner. Menú a 9'50. Carrer Murta, 16 Inca. Reservau al 971 500 049

SERVEIS PROFSSIONALS

ESCOLA DE VOL ES CRUCE. Baptisme de vol. !0 minuts amb pilot 20 euros. Carretera de Manacor km. 42. Tel. 629 392 776

ESTÈTICA I MASSATGES MARI. Depilació, manicura, ... Massatges, antiries... i més coses. Carrer Cristòfor Colom, 28. Al costat de Correus. Porto Colom. Tel. 639 013 315

ASSESSORIA PORTO Colom. Assessorament fiscal, contable, laboral. Carrer Cristòfor Colom, 38 Porto

Colom. Tel. 971 826 181 aeroportocolom@telefonica.net

TALLER FIOL. Manteniment del vehicle. Suspensió, direcció. Frens ITV. Polígon de son Llaut (Santa Maria. Tel. 609 606 497

TALLER GINARD. Venda de cotxes i tractors nous i usats. Carretera de Santa Margalida s/n. Maria de la Salut. Tel. 971 525 731

RENTADURIA TINTORERIA JOAN. Cortines, cobertors, catifes, nòrdics... Passeig Colom, 55 Can Picafort. Tel. 971 850 037

FARMANATURA. Herboristeria, dietètica, dietes i consells. Passeig Colom, 34 (al costat de la peixateria) Can Picafort. Tel. 971 850 847

LLEÓ VERD. Floristeria, perruqueria canina, animalets. Carrer d'Avall, 12 Sineu. Tel. 971 520 789

MAPFRE. Tota classe d'assegurances. Ronda de l'Estació, cantonada Bons Aires. Sineu Tel. 971 520 870 perels@mapfre.com

RECART. Repartiment i manipulació de correspondència. Mòbil 630 678 416 Manacor

FUTUR CLIMA. Venda i reparació d'aire condicionat. Maquinària d'hostaleria i alimentació. Mòbil 678 547 937 s'Illot.

INTERNET I SISTEMES POLLENTIA. La Gola, 11 baixos. Port de Pollença. 971 867 796 info@nch-informatica.com

COSADEDOS. Tapisseria, descans, mobles, decoració. Distribuïdor de matalassos Delanubbi. Carrer del Bisbe Taixaquet, 62 Lluçmajor. Tel. 971 748 088

AUTONAUTICAMANACOR. Tot per la pesca. Embarcacions neumàtiques, motors fora borda, rodets, canyes, fils, esquers, pesca submarina, vestits, fusels... Ses Parres, 61 Manacor 971 553 780

CANARROSETA. La perruqueria des de l'any 1931. Avinguda Baix des Cos, cantonada Sant Joan. Manacor. Demana hora al 971 550 053

HIDROTUB. Subministraments de materials per a reg, piscines, fontaneria... C/València, 63 Son Bugadelles-Calvià. Tel. 971 693 241 hidrotub@blueforever.net

EXCAVACIONS I DERIVATS, S.L. Desmuntaments, formigó, sèquies, moviments de terra, microexcavació... Paviments, trespols industrials, poliments... Tel. 629 473 002

BALEAR DE MANTENIMENT I AUTOMATISMES. Automatitzi la porta. Basculant, enrrollable, corredora, batent. Venda, instal·lació i reparació. Contacte: 622 210 069 bma.amm@gmail.com

ÒPTICA SANTA PONÇA. Riu Sil, 10. Santa Ponça. Tel. 971 692 335

PUBLICITAT ÀNCORA. Brodats, serigrafia, reclams publicitaris. Margalida Monlau, 48 Son Ferriol. Mòbil 661 711 656

ANUNCIAU-VOS A L'ESTEL

(les empreses 25 cèntims la paraula)

NomDNI.....

CognomsTel.....

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el quadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Carrer Bellavista, 44. 07240 Sant Joan (Mallorca)

INTENSIU. Berenars i tapes. Especialitat en anguiles. Divendres i dissabtes concert alternatiu. Carrer de les Germanies s/n Muro. Reservau al 971 860 646

BOTIGA D'INFORMÀTICA UPI. Venta d'ordinadors i reparació a domicili. La Rambla, 44 B Campos. Tel. 971 650 155 jtoniandrover@gmail.com

FISIOTERÀPIA. Col. 21. Úrsula Perelló. Carrer Vicenç Buades, 41. Tel. 971 867 003 ursi.perello@gmail.com Port de Pollença

FUTURQUIMIA. Fabricam desinfectants per a piscines, per rentar roba de l'hostaleria, per a rentar vaixelles... Carrer Asipo, nau, 2 Tel. 971 759 259 Can Valero

TOP DENTAL PEGUERA. Dr. J. Schmitter. Estètica, implants, ponts... Av. Peguera, 12-A local, 12. Peguera. Tel. 971 685 197 info@zahnarzt-peguera.com

BOTIGA MONTANA. Articles de regal, manualitats, bosses fetes de texans, bisuteria dels anys 40 i actual, adobs de bisuteria... Carrer de sa Mar, 69 Tel. 971 631 563 Sóller

MICOCINA. Cuines modernes i clàssiques. Brillants i mates. Post-formades, laminades i de fusta en tots els models i colors. Antoni Noguera, 28. Ciutat. Tel. 971 421 540

BALL DE SALÓ SOCIAL STYL. Piano Bar. Donam classes de ball. Els caps de setmana ball per tothom. Carrer de Manacor, 2 Campos. Mòbil 661 565 119

CA'S DENTISTA. Sant Martí, 2 Tel. 971 832 186 Vilafranca

CONSTRUCCIONS JAUME I ROSSELLÓ. Doctor Fleming, 34 A Mòbil 607 858 666 jaumeirosello@terra.es LLubí

BAR KIKE. Plat del dia 5 més la beguda. Gremi Boters, 5 Son Castelló. Reservau taula al 971 432 028

TOLDOS S'ARENAL. Tota classe d'envelats. Sant Cristofor, 26. Tel. 971 441 980 s'Arenal de Mallorca

PARQUET I ARMARIS MIQUEL COLINA. Parquet, armaris, tarimes, portes, cuines... Marbella, 15 local, 3 can Pastilla. Tel. 971 263 657

NO ÉSPECAT. Botiga eròtica. Avinguda Salvador Joan, 86 baixos. Tel. 971 559 268 Manacor. manacor@noespecado.com

FONTANERIA BAIX DES COS. Energia solar, piscines, calefacció, instal·lacions de gas. Baix des Cos, 78 B. Tel. 971 552 519 Manacor

SUBWAY URBAN WEAR. Roba i calçat esportiu juvenil. La Rambla, 44 A. Tel. 971 160 157 Campos

CAS FERRER-ARTESANIA EN FERRO. Serralleria, forja artística, metal·listeria, reparació de molins. Carrer Blatera, 2 Son Ferriol. 971 429 579

GRUES MARRATXÍ. Servei les 24 hores. Tel. 971 795 914

U.K. IMPORTS. Distribuim cerveses britàniques. Guinness, Heinek, Tetley, Cruz Campo... La Creu, 21 Llubí. Tel. 971 522 280

INFOCASACOLOM.COM. La seva immobiliària a Portocolom.

CAN FESOL. Ferreteria, adrogueria, pintures, articles de piscina, objectes de regal, parament, juguetes. Carrer Bisbe, 1 Santanyi. Tel. 971 653 128

CONSTRUCCIONS I FONTANERIA ZUZAMA. Construcció, fontaneria, calefacció, climatització, piscines, recs. Es Camp den Ventura, 2-A. Tel. 971 167 141 Calonge

INTERNETBALEARES Disseny i Tecnologia. Internet i Projectes Web, Disseny Corporatiu, Infografia Arquitectural, Protecció de Dades i Gestió de Calidad ISO. Telf: 971 525 465 - 658970701 - info@internetbalears.es - www.internetbalears.es

PERFORACIONS AIGÜES MALLORCA. Sondajos d'aigua garantida. Tel. 620 632 714

PASTISSERIA FRAU. Pamallorquí forn de llenya, ensaïmades i pastissos. Sa Lluna, 7. Sóller

RESIDENCIA GENT GRAN CALA ESTÀNCIA. Miquel Massutí, 22. Can Pastilla

PISCINES SÓLLER. Construcció de piscines i aljubs. Camí de sa Figuera, 27 Sóller. Tel. 656 951 382

NOU LLUCMAJOR. Pere Planells. Construcció en general. Carrer Galdent, 1-1 Tel. 666 588 405 Llucmajor

FUSTERIA ALSAMORA. Carrer Jesús, 34 Ariany. Tel. 971 830 275

CONSTRUCCIONS TOMEU RIBES. Constructors i margers. Sant Josep, 66 Vilafranca. Tel. 670 027 726

ELECTRO ESPORLES. Instal·lacions elèctriques en general. Jaume I, 6 baix. Esporles. Tel. 971 619 025

RESIDENCIA GALES. Per a tercera edat. Vàlids i assistits. Possibilitat de subvencions. Assistència mèdica, fisioterapèutica, rehabilitació. Miquel Rosselló alemany, 17 Ciutat. Tel. 971 401 776

FORN LA CONCEPCIÓ. Forn de pa, restaurant i bar. Menú a 7'50. Carrer de la Concepció, 16. Ciutat de Mallorca. Reservau al 971 712 626

PERRUQUERIA DE SENYORES ISIS. Fertilitzadora, 2 Ciutat. Tel. 971 272 694

UPE SYSTEMS/GELE. Portes automàtiques i enrotllables. Porreres. Tels 607 362 516/ 902 200 940

MRTINFORMÀTICA. Sant Roc, 32 Porreres. Tel. 971 168 478 info@mrtinformatica.com www.mrtinformatica.com

METALISTERIA MARTINEZ. Treballam el ferro. L'acer i l'alumini. Gremi Tintorers, 16 Son Castelló. Tel. 971 430 156

PERRUQUERIA DE SENYORES BARCELÓ. Carrer Ramon Muntaner, 43 Ciutat. Demaneu hora al 971 758 957

PERRUQUERIA DE SENYORES MAKÀ. Botànic Bianor, 19, s'Arenal de Mallorca. Tel. 971 260 756

GALLETES GELABERT Molí d'en

Negre, 2 Porreres Tel. 971 647 080

CONSTRUCCIONS Fills de Miquel Bover. Carrer Sala i Verd, 14 Porreres. Tel. 971 168 414

EXPERT J. GARCIA. Venta d'electrodomèstics. Instal·lacions elèctriques i fontaneria. Carretera Porreres-Montuiri K. 4'8. Tel. 677 449 608. Correu electrònic: garcia.v@wanadoo.es

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES BARCELÓ. Vileta, 10 Tel. 647 647 969 barcelobarcelo@terra.es

ELÈCTRICARAVIMA. Major, 148 Porreres. Tel. 971 647 732

FONTANERIA Rafel Garcia Entrena. Instal·lador oficial i mantenidor. Arregla acumuladors. Carrer Major, 148 Porreres. Tel. 971 168 077-659 254 118

ADMINISTRACIÓ DE LOTERIES Santa Creu, 3. Porreres. Tel. 971 166 636-679 349 911

FUSTERIA Bernat Bordoy. Carretera de Porreres-Campos. Tel. 971 647 906-629 601 925 Porreres.

FUSTERIA Can Vila Carrer de la Rosa, 20. Porreres Tel. 971 168 685 fusteriavila@fusteriavila.net

FUSTERIA LLITERES. Crr. Porreres-Montuiri K. 1 Tel. 971 168 466 Porreres

BIT instal·lacions elèctriques. Carr. Porreres-Montuiri K. 5'2. Tel. 971 647 408 info@bitinstalacions.com Porreres

ESCOLETA d'infants Sol Solet. Lluís, 31 Tel. 971 647 191 Porreres

CONSTRUCCIONS LT GRIMALT, S.L. Cooperativa, 27 Tel. 971 166 628-629 005 089 itgrimaltsl@hotmail.com www.itgrimaltsl.com

CENTRE TÈCNIC NATURAL. Quiromassatge, quiopràctica, osteopatia, drenatge limfàtic, reflexologia podal, dietètica i nutrició, homeopatia, naturopatia. Carrer Cerdà, s/n Tels 618 754 443 - 971 647 603 Porreres

PINTURES. Rafel i Toni. Pintam cases. Sa Galla, 30 Tel. 649 031 287 - 630 106 428 Porreres.

EXCAVACIONS I DEMOLICIONS, obra civil i construcció en general. Ronda de l'Estació, 14-C. Porreres. Tel. 971 647 869 info@gabrielgayamorla.com www.gabrielgayamorla.com

FONTANERIA JOAN FONT. Instal·lacions de fontaneria, piscines, calefacció, aire condicionat, venta i reparació d'electrodomèstics. Carrer Bonany, 40 Vilafranca Tel. 610057779 jofoba@terra.es

CAN BATXÀ Ferreria d'en Damià Mora: connexions hidràuliques. Pare Molina, 29 Tel. 606 270 305 Porreres

VENDES

Venc consola mintendo DS per 95 €. Zona de Santanyi. No hi ha problema per enviar. Tel. 628 621 818

Cuina

Arròs amb oros i bastos

Recepta dels restaurants populars barcelonins, de principi de segle, recollida per Ignasi Domènech (cuiner d'aquella època) al seu famós llibre "La Teca". El nom fa referència a dos "pals" dels naips espanyols.

Ingredients:

Arròs, mongetes seques, naps, botifarra, magre de porc, julivert, safrà, aigua, sal i pebre.

Preparació:

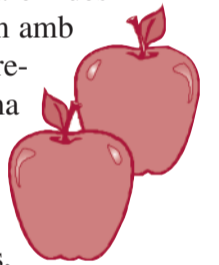
Es remullen unes quantes mongetes seques (un grapat per cap), durant vint-i-quatre hores. Després, es posen a bullir en una olla, amb aigua freda abundant, a poc foc,

junt amb una mica de nap, pelat i tallat a rodanxes (els oros), i uns quants trossos grossos de botifarra (els bastos) i de magre. Quan les mongetes siguin quasi cuites, s'hi tira l'arròs, el safrà, la sal i el pebre. Es deixa coure uns divuit minuts més i s'apaga el foc. S'hi tira una mica de julivert picat, es deixa reposar dos minuts i es serveix.

Anguila a la moresca

Ens cal una anguila prou grossa, li llevarem el cap, el budell i la pell i la rentarem bé; l'eixugarem després amb un torcador blanc, la farem amb tiretes d'anxoves i de cogombrets, la refregarem amb all, i li posarem suc de llima sal i pebre-blanc, l'enrollarem i la lligarem amb un fil perquè no perdi la forma, i la col·locarem en una cassola, amb oli, ceba picada, herbes aromàtiques, un clavell d'espècia i una copa de vi de xerès o de conyac. Es tapa la cassola i es fica al forn durant poc més d'un quart d'hora: passat el temps, es trau l'anguila de la cassola i se li lleva el fil, se la col·loca damunt d'un paper pintat amb mantega, s'enrolla el paper i es fica al forn per rostir-la un poc. En servir l'anguila, la ruixarem amb el suc passat per un colador.

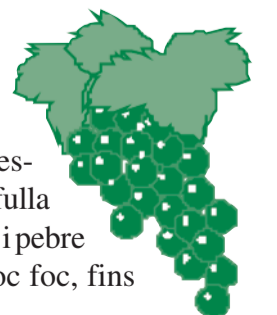
Conill amb ceba

Ingredients:

Conill i ceba, el mateix pes; sobrassada, llorer, canyella, sal, pebre negre, oli i aigua.

Preparació:

En una cassola amb oli i un pessic de sal, es fregeix un tall de sobrassada, sense pell; quan s'esflori, s'hi tira el conill, net, salpebrat i fet a trossos, i es deixa fregir fins que sigui ben ros. Mentre, en una paella, es fregeix la ceba tallada pel llarg, ben fina, també fins que sigui ben fosca. Quan tot és ben daurat, es redueix el foc de la cassola i se li aboca el contingut de la paella. Després, s'hi afegeix un got d'aigua, una fulla de llorer, un tronquet de canyella, sal i pebre negre. Es deixa ofegar, tapat i a poc foc, fins que el conill sigui tou.

S'HORTA

Fa 23 anys que en Miquel Adrover, a qui veiem amb la seva cunyada Francesca Torres, va obrir el Bat S'Estel a la Plaça de sant Isidre, 8 de s'Horta. Despatxa els berenars i les begudes. Tel. 971 837 088

SANT JOAN

Amb motiu de les festes de Sant Joan Degollat, a finals del mes d'agost, els set dimonis de la vila sortiren en passacarrers pel poble. La foto està feta des del balcó de la redacció de l'Estel.

Acudits

Edito:
Oh gran jutge de totes les coses, camarada suprem Zu burges madarikatua, gran cap dels pobles, tu que fas néixer l'home, tu que fecundes la terra, tu que rejoyeneixes els segles, tu que trenes la primavera, tu que fas cantar la lira, tu que ets la flor de la nostra primavera comuna... com he gosat respondre't amb aquest to?! Si tens tota la raó! La companya_sareta_ ha incomplert la 1a Regla Geopolítica Bàsica del Món Mundial! Els catalans no ens podem sentir orgullosos de ser-ho! Ni podem demanar solidaritat per nosaltres! Ni fer acudits de tan en tan en què ens exaltem! Ni ser un poble independent (eliminem fronteres home!), ni tantes coses. Etc.

Això eren tres homos que es van morir. Quan van arribar a sa porta del cel, sant Pere lis va dir:
-per poder entrar al cel vull saber com vos heu portat amb les dones i si heu esta fidels amb ses vostres amants. Va dir a nel primer,-tu com has estat amb ses dones?
-Miri, senyor, jo em vaig casar, vaig estimar la meva dona tota la meva vida, mai li vaig cridar, ni pegar i sempre li vaig ser fidel

-D'acord, tu tendràs un mercedes per anar pel cel.
-Gracies senyor, gracies.
Al segon: -veam, tu amb ses dones com has estat a n'aquesta vida?
-Miri jo em vaig casar, i la vaig estimar molt i la vaig tractar molt be, peroooo... de tantes tant he tingut alguna que altre historia amb algunes dones. Però sempre m'empegueia i li demanava disculpes...
-Ido, tu, encara que vas flaquejar, et vas penedir, et donaré un 600 per que voltis pel cel
-D'acord, moltes gracies
Al tercer:
-I tu? com has estat amb les dones?

-Jo miri mestre, jo vaig deixar prenyades pes camí, vaig abandonar al-lotes a l'altar, vaig pegar, vaig contractar putes, vaig cridar... però en el fons em sabia greu i ara si pogués els diria tot el greu que em sap i no ho tornaria a fer...

-D'acord, perquè t'en penedeixes et donaré un motorino
-Gracies senyor sou molt generós..

Itirava aquest pel cel, tan feliç xiulant, i es va trobar a nel des mercedes que s'havia aturat i estava recolzat al volant plorant. S'apropa el del motorino i li demana:

-Però, que vos passa? no estau content? si vos han donat un mercedes!!!

-No es això, homo, es que acab de veure passar sa meva dona en bicicleta

Venga, un pel tema...

Es troben (coses de l'atzar) Miquel Àngel i Einstein a la porta del cel, i en això que els para St. Pere. Els diu que han de demostrar que són qui diuen ser, i Miquel Àngel demana una tela i pintura, en poc temps

li enllesteix un retrat magnífic. St. Pere el deixa passar.

Einstein demana una pissarra i escriu tot d'equacions amb què demostra a sant Pere per què estan surant en l'aire, St. Pere meravellat el deixa passar, també.

A llavors que entra Bush, i sant Pere li diu:

-A veure, tu dius que ets Bush... tens sort que el perdó de Déu és infinit... ara bé, m'has de demostrar que ho ets, Bush, igual que ho han fet Miquel Àngel i Einstein!

-Miquel Àngel? Einstein? Qui són aqueixos?

-Home! Bush! Benvingut a casa!

Això és un home que va pel carrer i es troba un amic seu. I resulta que li comenta:

-Mira Enric, jo no sé què li passa a la meva dona que últimament mai vol que fem l'amor.

I l'Enric que se'l mira i li diu:

-Tranquil Oriol, aquestes coses ja passen en les parelles... a mi, una cosa que em funciona molt bé és renovar les pràctiques sexuals. Tu agafes, t'enfiles damunt de 'armari, et poses en postura d'atacar i li preguntes a la teva dona: "Què semblo?"

I quan ella et digui: "Un tigre!" li saltes al damunt i te la folles com mai.

I l'Oriol arriba a casa, sopa, es renta les dents, fa la pixadeta, entra a l'habitació, s'enfila damunt l'armari, es posa en posició, es mira la dona i li diu:

- Glòria, què semblo?

- Una sargantana...

- Collons, me cagon la idea de comprar una casa amb els armaris empotrats!

Un estadístic podria posar el seu cap en el gel i els seus peus en el foc i dir que, de mitjana, es troba bé.

CALONGE

Fa 12 anys que na Clàudia Zankl, a qui veiem amb la seva dependenta Katrin va obrir la botiga Petit Calicant al carrer Isaac Albeniz, 10 de Calonge. Ven mobles, decoració, roba per a nins... Tel. 971167 231

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

C.P. Població

C.I.F. Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte

Signatura:

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Carrer Bellavista, 44
07240 Sant Joan (Mallorca)

ALQUERIA BLANCA
INMOBILIARIA

ALEX MAGNASCO SERRA
Manager

Sant Roc, 2 • 07691 S'Alqueria Blanca • Mallorca
Tel.: +34 971 16 11 62 • alex@alqueriablancaproperty.com